ГАЗЕТА ЧОРТКІВСЬКОГО РАЙОНУ

ГОЛОС НАРОДУ

Співзасновники:
районна рада, районна державна адміністрація і колектив редакції

Виходить з 1939 року

№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

Колонка редактора

Феномен Української Революції

Близько ста (сьогодні ніхто вам не назве точну цифру) загиблих від куль і ран, тисячі поранених і покалічених, понад 300 осіб перебувають у розшуку… Такою незмірно дорогою є ціна повалення диктаторського режиму Януковича.

Знаєте, коли минулого тижня дописував передовицю і в інтернеті щойно стали з`являтися жахливі повідомлення з Києва про те, що кількість жертв, розстріляних снайперами на вул. Інститутській, пішла на десятки, думалося, що то якась неперевірена розтиражована інформація. Боже! Як я помилявся… То виявилася гірка реальність!..

Сумна телекартинка вечора п'ятниці, 20-го лютого, яку не можна дивитися без сліз, залишиться в пам`яті на все життя: поки лідери опозиції один поперед одного тішилися своїми перемогами на переговорах з Януковичем, над безмежним людським потоком на Майдані під душероздираючу лемківську пісню «Пливе кача» попливли труни з тілами загиблих, що змусило їх замовчати і встати навколішки перед тілами Героїв. Плакала вся Україна… Не хочеться вірити, щоб знаючи, якою дорогою ціною їм дісталася влада, у них бодай закралася думка наслідувати своїх попередників. І Майдан цього не допустить…

Повертаючись на кілька днів назад, задаєшся запитанням, завдяки чому вистояв Форпост Свободи українців перед озброєним до зубів озвірілим режимом? Коли зранку 19-го стало світати, з екранів телеприймачів було ледь помітно силуети невеличкої жменьки людей, які періодично жбурляли з-за палаючих барикад «коктейлі молотова». «Якась Божа сила…», – скаже згодом на чортківському віче Єпарх Бучацький Димитрій Григорак. Нещодавно натрапив в інтернеті на рядки очевидця – активіста Майдану Сергія Супруна, які зворушили настільки, що хотів би поділитися з вами (подаю зі скороченням мовою оригіналу):

«Хочу рассказать о ночи 19 февраля, когда происходила зачистка Майдана. Тогда была самая напряженная ночь… Беркут постоянно атаковал. Периметр держало человек 300-400, остальные – сочувствующие. Людей под утро становилось все меньше и меньше. Крещатик опустел, и те, кто остались, либо бегали, либо еле передвигались, перетаскивая к передовой все, что горит. Около пяти часов положение стало отчаянным, передовую потеснили опять. Баррикады на Прорезной и в Пассаже остались совсем без охраны, несколько раз прибегали ребята с предупреждением о движущемся «Беркуте» и «титушках» со стороны Бессарабки. Было тревожно. Было страшно. Все понимали, что удержать Крещатик нет никакого шанса. После восьми люди стали расходиться активнее, прибывающих почти не было. По Крещатику со стороны Бессарабки бежала большая группа вооруженных щитами и битами людей до ста человек. Это был конец! Ребята взялись за камни и бросились поджигать коктейли. Группа быстро приближалась. Когда стали видны их лица, закрались сомнения сменившиеся пониманием – наши!.. Такие лица могут быть только у наших.

Мужики сорока-пятидесяти лет подбежали, выстроились в колонну по четверо и первый ряд, грохнув щитами, упал на колени. То, что мы услышали, вырвало сознание: – Брати, пробачте, що так довго їхали. Плакали все. Все. Это была Львовская сотня... Слава Львовской сотне! Через час был Тернополь…».

Так само тільки Божим скеруванням можна пояснити, чому так швидко, мов картковий будиночок, посипався режим, коли ще навіть не висохло чорнило під домовленістю між тодішньою владою і опозицією, засвідченою іноземними міністрами, за якою Янукович мав ще покерувати країною до кінця року. «Який грудень?! Якщо завтра до 10-ї ранку він не піде у відставку, ми йдемо на штурм!!!», – в емоційному пориві випалив, діставшись сцени Майдану, 26-річний львівський сотник Самооборони Володимир Парасюк. Кажуть, що саме рішучість цього героя до смерті налякала Януковича та його режим, який так накивав п'ятами, що навіть не встиг зачинити ворота колись неприступного для людського ока «Межигір`я».

Зранку наступного дня, коли народ ринув з цікавості подивитися на апартаменти гаранта, відкрилася свята правда про небачену розкіш наших небожителів, яка не снилася навіть єгипетським фараонам. Рай для однієї людини, що розкинувся на 60-ти з лишком гектарах землі, разом зі статками оцінюють в 12 млрд. доларів! Особливо це цинічно звучить, коли мільйони людей в керованій ним країні ледь животіли на мінімальну зарплату і мізерну пенсію. Люди добрі, це ж до чого треба дійти, щоб вкрасти у народу найдавнішу друковану книгу України – «Апостол» Івана Федорова, якій немає ціни! Проте Віктор Федорович видається таким собі «бідним родичем» порівняно з верховним блюстителем законності – екс-генпрокурором Віктором Пшонкою, в оздоблення та облаштування маєтку якого вкладений, мабуть, весь золотий запас України. У даному випадку мова ведеться тільки про двох високопоставлених очільників держави. Проте можна лише здогадуватися, як жирували інші члени «Сім`ї», і не тільки вони.

(Закінчення на 2-й стор.)

Хроніка буремних днів

Є найвищий чин – Батьківщини син

Усі ЗМІ щоразу передають детальний перебіг подій, які вирують Україною, в хронологічному порядку. До певної хронології всього, чим жила й живе власне Чортківщина, вдаємося і ми. Майже три доби – 18, 19, 20 лютого – в Києві тривало найжорсткіше з часів здобуття незалежності збройне протистояння, за час якого сотні вбитих, поранених, скалічених. Мирний Майдан перетворився на Вкраїнський армагедон: шаленіли язики полум'я, розривалися гранати, озвірілі снайпери стріляли в людей; земля вливалася кров'ю, слізьми болю, кроїлася страшенним криком людським… ВІЙНА… Та всі, хто побував у цьому земному пеклі, сміливо дивилися в очі смерті. Хтось упіймав її погляд із кулею ворога, хтось ще й досі у важкому стані в шпиталі, хтось вже заліковує рани в амбулаторному режимі, а хтось, за волею Божою, дивом уцілів. Та відлік смерті ще не спинився. Щодня дізнаємося про виявлені нові жертви (станом на 27 лютого 16-у год. – 91 офіційно (хоча очевидці стверджують, що набагато більше) визнаних, а ще 26 лютого знайшли 11 заживо згорілих людей у "Будинку профспілок")... УКРАЇНА – В ЖАЛОБІ…

Читайте на 8-й стор.

Тема номера

А вже весна скресла!

Не варто бідкатися, що де-не-де ще біліють щільно збиті поривами рвучких лютневих вітрів, потемнілі від дощу острівці снігу. Негоже ремствувати на відсутність сонячних променів, «зачинених» сивою пеленою неба. Не слід печалитись від морозяності ранків, котрі змушують ховати носа в теплі комірці. Завтра, вже завтра відчайдушний березень стрімко розірве ті надокучливі хмари, відважно стопить сніги. Вже зорять на світ своєю незайманістю відважні підсніжники. Ось вона, календарна весна, рішуче ступає на наш поріг. Недарма ж народ український споконвіку складав їй прославу: «Уночі тріщить, а вдень плющить», «Яр-весна – наші отець і мати». Весна – то традиційна перемога тепла над холодом, працелюбства над лінощами, добра над злом. Зрештою, торжество майбутності над минувшиною.

Читайте на 2-й стор.

5 березня у с. Заболотівка відбудеться панахида-реквієм з нагоди 64-ї річниці загибелі Головного командира УПА, генерал-хорунжого, Героя України Романа Шухевича.

У програмі – панахида, виступи. Поч. о 12-й год.

Оргкомітет

Шановні краяни!

Запрошуємо вас на літературно-мистецьку присвяту художніх колективів Чортківського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Олександра Барвінського 200-річчю від дня народження Т.Г.Шевченка «Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття!» та світлій пам'яті Героїв Майдану, яка відбудеться 6 березня ц. р. о 16-й год. в РБК ім. Катерини Рубчакової.

Оргкомітет

Сьогоднішній номер – на 16-ти сторінках!

голос народу
№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

Політика

Чортківські регіонали саморозпустилися

Чортківська районна організація Партії регіонів повідомляє про свою ліквідацію (саморозпуск) з 22 лютого 2014 року згідно з рішенням конференції Чортківської районної організації Партії регіонів від 22 лютого 2014 року.

Заступник голови
Чортківської районної організації
Партії регіонів **П.ПУСТОВІТ**

У райдержадміністрації

С.Кобіс таки написав заяву на звільнення

«Голова Чортківської РДА С.Кобіс написав заяву на ім`я в. о. Президента України О.Турчинова про звільнення із посади голови Чортківської райдержадміністрації». Таке повідомлення з`явилося вчора, 27 лютого, на офіційному веб-сайті Чортківської РДА.

Колонка редактора

Феномен Української Революції

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Ні! Ці люди ніколи і ні через ніякі вибори не поступилися б владою. Великий жаль, нестерпний біль від того, що Свята Правда відкрилася ціною людських життів Героїв Небесної сотні і тисяч побитих та покалічених людей…

Та перемогу святкувати ще рано. Попри повалення диктатора, вбивці-злочинці не покарані. «Гострить зуби» могутній східний «старший брат», виграючи мускулами біля наших кордонів. Україна вперше як ніколи близько опинилася під загрозою втрати цілісності за часи своєї незалежності. Казна розграбована. Долар вже давно перевалив за позначку десять з гаком грн., що неминуче призведе до стрімкого зростання цін. Новоявлений Кабмін, якому доведеться розгрібати ці «авгієві стайні», ще до його призначення нарекли урядом-«камікадзе». Європа обіцяє фінансову допомогу, але тільки під гарантії економічних реформ. Але не варто на них сподіватися, мов на манну небесну, зараз потрібно кожному з нас вбити у собі свого «януковича»: покінчити з корупцією, що проїла мов іржа усі сфери нашої життєдіяльності, перестати давати і брати хабарі, порушувати на кожному кроці закон і т. д. – все те, проти чого ми боролися. Тобто направду стати іншими. Лише тоді цивілізований світ захоче мати з нами справу. Лише тоді ми зможемо вийти з того болота, яке нас засмоктувало більше двадцяти років нашої незалежності.

А Майдан… Нині нерідко задаються запитанням, що з ним далі робити. Як на мене, це унікальне явище у новітній історії України має право на подальше життя. Нехай стоїть. Як місце паломництва. Як нев'януча пам'ять про тих, хто віддав своє життя за нашу і вашу свободу, за світле майбутнє країни.

Ще наші предки-козаки усі найважливіші справи на Запорозькій Січі вирішували на козацькій раді, праобразом якої став Майдан. І дуже добре, що кандидатури на міністерські портфелі наші політичні лідери пішли узгоджувати з Майданом. Прийде місяць-другий, і нехай прозвітують перед народом про пророблену роботу.

Я думаю, в майбутньому історики ще довго досліджуватимуть феномен української Революції Гідності грудня 2013 – лютого 2014 рр., у результаті якої наш народ здобув справжню, а не бутафорну незалежність. Нами, українцями, нині захоплюється весь світ. Ми стали прикладом мужності і героїзму для тих народів земної кулі, де ще не скинуті свої диктаторські режими. Ще вчора ми десь відчували себе неповносправною нацією, а сьогодні кожен з нас може гордо заявити: «Я – Українець!».

Вперед! До повної перемоги!

Слава Україні! Слава її Героям!

Любомир ГАБРУСЬКИЙ

Газета Чортківського району
голос народу
індекс 61366

«Голос народу» – тижнева газета, виходить з 1939 року; реєстраційне свідоцтво ТР № 355 від 31.05.2004 р.; день виходу – п`ятниця, наклад – 2800 примірників. Адреса редакції: м. Чортків, вул. Зелена, 3. Ел. пошта: golnar@ukr.net. Електронна версія «Голосу народу» на веб-сайті районної ради: www.chortkivrr.te.ua, а також: pressua.com. Тел. кореспондентів – 2-15-42, 2-36-85; бухгалтера – 2-16-06. Редактор Любомир ГАБРУСЬКИЙ, тел. (03552) 2-12-43.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен, географічних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Передрук матеріалів газети без письмової згоди редакції заборонено! Номер набрано і зверстано у комп`ютерному комплексі редакції газети. Віддруковано в друкарні ТзОВ «Буковинський видавничий дім», м. Чернівці, вул. Василя Лесина, 31. Тел. (0372) 54-45-46.

Відповідальна за випуск Оксана СВИСТУН

Тема номера

А вже весна скресла!

На самісінькому порозі весни, її третього дня, започатковується Великий піст, що триватиме 48 діб. І є у тім особлива філософія, закладена нашим Творцем, – очищається все надовкіл. Очищається й пробуджується від сну природа, очищаємось ми.

Найперше звернімось до Послання Святішого Отця Франциска на Великий піст 2014 року: «У цих роздумах я виходжу зі слів св. Павла: «Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, що Він, будучи багатим, збіднів заради вас, щоб ви збагатились Його убозтвом» (2 Кор. 8,9). Бог не кинув нам спасіння зверху, як милостиню, подібно до тих, хто в пориві лицемірної любові до ближнього кидає йому від своїх надлишків. Це Його спосіб любити нас, бути близьким до нас, як добрий самарянин, який підійшов до чоловіка, кинутого напівмертвим на узбіччі дороги (пор. Лк. 10,25)».

Здавалось би, меседж щорічного посту, дбайливо вкладений в наші уми душпастирями, з плином часу не зазнає змін. Піст – то перш за все стримання. Й не лише від якоїсь певної їжі, як мислимо зазвичай. Це – стримання в усьому: словах, думках, вчинках і діях своїх. Найголовніше – духовне очищення, адже піст просвітлює духовні очі людини. Звісно, все це має відбуватися розумно й добровільно – не на насильстві, бо користі від таких дій мало. Людина має очищатися від всього непотрібного, що маємо в суспільстві, – передовсім злоби й ненависті. Піст привчає людину до смирення й покори, до взаєморозуміння. Колись Христос казав: «Ви є храм Божий». Отже, людина є храмом Божим, бо дух Божий живе у ній. Зазвичай мовимо про царство й уявляємо лише потойбічне. А Христос каже: «Хіба не знаєте ви, що царство всередині вас є?». Яке воно? Коли є мир, злагода, любов, єдність...

Усе, як звично. Та нам наразі в особливий спосіб потрібні такі означення. Бо ми лише вчора, як земля навесні проростає першими квітами, проросли своєю виболеною правдою, проросли боротьбою, проросли революцією й війною, «похрещеною» болем втрат і смертей, омитою кров`ю. У звабливий новизною переддень весни суспільства, вистражданої, вистояної в запеклості протидій, Україна-мати знову (уже вкотре?) втратила пригорщу свого молодого цвіту. Нещодавно, в плині бесіди зі земляками-героями Майдану, я запитала: чому в Небесній сотні, щемно сповитій жалобою всієї України, найчисельніше юні? Й почула: бо та юнь зрощена вже за України, виколисана її піснями, виговорена її мовою, що є мовою свободи. Вона не має й не хоче мати страху. Сама як апофеоз весни, вона й прагне весни суспільства, котре формує. Стрімкує на вогонь і опадає, мов обпалений весняний цвіт...

Весні наперекір всьому властива ознака внутрішньої енергії й наснаги, жадоби перетворень, динамізму й раптовості. А ще – незворотності тих перемін. Так сталося у переддень тієї, що наступить вже завтра в українському суспільстві. Сподіватимемось, що воістину так. Цвіт нації, уособлюючи найпрогресивніше мислення й прагнення до волі, немеркнучою відвагою відчайдухів вистелив ту путь. І вже останні лютневі деньки крок за кроком повели-поманили нас, сущих, звабливими стежками нововідкриттів – немов сторінками захоплюючої книжки, де так і чатують приємні та вражаючі зміни.

Однак недарма говорено вище: весна – то й перемога працелюбства над лінощами. Нині нам всім слід засукати рукави та й трудитися на благо і прославу у бажаній європейській спільноті нової, направду української України. Трудитися палко й щиро, щоднини.

А селянин, як і споконвіку, трепетно жде весну, приготовляючи весь реманент для одвічної хліборобської праці. Мудрість цієї пори сконцентрована в народних прислів`ях: «Весна ледачого не любить», «Зійшов у березні сніжок – берися за плужок», «Як почав орати, то не в сопілку грати». Буквально вчора до редакції в нагальних клопотах загостив на хвильку очільник аграрної галузі району Іван Заболотний, перекинувся кількома словами й повідомив втішну вість: в господарствах південного куща вже помалу підживлюють озимі. Ледь зблисне сонце, перестане комизитись рання весна – й поле покличе хлібороба. А згодом розлого заврунитися безкраїй лан. Заврунитися – наперекір усім умовностям! – надією й бентегою, сподіваннями, котрі теж і беззмінно – невід`ємні частинки весни...

Анна БЛАЖЕНКО
Фото **Ореста ЛИЖЕЧКИ**

Написано серцем

Лицарям духу

Не плач, не ридай, рідна земле, від болю й тривог,
Ми з вірою в серці під зливою куль повмирали.
Ми Сотня небесна, покликав до себе нас Бог,
Щоб ми Україну з престолу Його захищали.

Брати-українці, ми будемо з вами завжди
Очима небесними, сонцем, дощем і туманом,
Ми вам допоможемо вирватись з кола біди,
Небесною вартою рідної нації станем.

Ми Лицарі духу, що правдою міряли світ
І світ здивували безмежною силою волі.
Нам крила спалили, та не зупинили політ,
До серця Вкраїни припали сини ясночолі.

А наш заповіт з Кобзаревим звучить в унісон,
І вітер свободи несе його в сонячні далі.
Вставай, Україно, розвій летаргічний свій сон,
Зродися зорею на вічнім життя п'єдесталі.

Раїса ОБШАРСЬКА

Присвята Небесній сотні

Україна в вогні:
Кулі, "Беркут" і смерть...
Гнівом люди повстали,
Переповнені вщерть!
І лунає наказ:
"Задушити Майдан!"
Вічна слава героям!
Вічна пам`ять синам!
– Хто за вільну Вкраїну,
Уперед всі виходь!
І Небесної сотні
Душі прийняв Господь.
Не скорились, не здались
У нерівнім бою...
І "Героям всім слава!"
Десь несеться в строю.
Не забудем повіки
Їх святі імена,
Вічна слава героям!
Україна – жива!

Надія МУЗИЧКА

Звернення

Штаб національного спротиву звертається до всіх мешканців району про забезпечення правопорядку в населених пунктах Чортківщини

У випадку порушення громадського порядку певними особами та групами людей звертайтесь у штаб національного спротиву та в правоохоронні органи.

Патрулювання вулиць м. Чорткова здійснюється членами Самооборони з обов'язковою участю працівників органів внутрішніх справ і за наявністю відповідних синьо-жовтих пов'язок. Інші групи патрулювання є не від штабу національного спротиву та його Самооборони. У випадку порушення ними громадського спокою, безпеки та прав людей просимо викликати працівників ОВС.

Непідписані публікації на веб-сайтах та в періодичних виданнях вважати такими, що носять провокативний характер.

Контактний телефон – 096-564-18-06.

Співголова штабу
національного спротиву **П.СВЯТКОВСЬКИЙ**

Не зрадьмо

Шлях через терни до зірок Ігоря Костенка

Із кожним кроком до Ігоревого будинку стишувалися кроки, сповільнювалася хода – сковувало рухи серце, що стискалось все сильніше. І так, впевнена, у всього отого тисячного люду, хто приїхав поклонитися молодому хлопцеві, бійцю сотні – тепер уже Небесної – Самооборони Майдану, нині – Герою України, що душу й тіло поклав за свободу землі своєї. Кращому з кращих, бо то ж, як кажуть, є такий закон. Як писала Л.Костенко: «Кулі примхливі, як дівчата, – вибирають найкращих. Підлість послідовна, як геометрія, – вибирає найчесніших. В'язниці гостинні, як могили, – вибирають неприборканих». Ця формула життя чи смерті не оминула однофамільця відомої письменниці Ігоря Костенка з Бучаччини.

Провести Героя в останню путь з`їхалося чимало людей, серед них – багато жителів нашого району. Очолювана заступником голови райради Любомиром Хруставкою делегація чортківчан поклала до ніг бійця Небесної сотні поминальні вінки, а член районного штабу національного спротиву Галина Дідюк передала родині зібрані для полеглого кошти.

Людей усе прибувало і прибувало, а мама, зчорніла від горя, над труною просилася в долі: «Не треба, не треба цього, лиш ти б був живий, мій синочку!»

Синова душа вустами інших мовила слова: «Голубко, не плач. Так судилося, ненько… Тебе я люблю. І люблю Україну. Вона, як і ти, була в мене одна».

Ігор Костенко, Герой, котрий жив не так далеко від нас, на сусідній Бучаччині у с. Зубрець, справді був кращим, ним пишалися не лише рідні, а й село, друзі, яких хлопець мав безліч по усій Україні, а навіть і поза нею.

Підтвердження знаходимо в «Українській Вікіпедії», яку активно поширював у соцмережах та до якої активно дописував Ігор впродовж років, створивши та відредагувавши понад 1600 статей. Тепер редакція найбільшої мережевої енциклопедії віддячила йому – вже на початку цього тижня її сторінки поповнилися статтею про Героя з Бучаччини. З неї дізнаємося такі біографічні дані про бійця Небесної сотні: «Ігор Ігорович Костенко (31 грудня 1991 р., Зубрець – 20 лютого 2014 р., Київ) – український журналіст, студент-географ, активіст Євромайдану. Загинув під час протистояння на вулиці Інститутській.

Народився у селі Зубрець Бучацького району Тернопільської області. Батьки хлопця перебували на заробітках у Санкт-Петербурзі, тому ріс із бабусею та дідусем. 2009 року закінчив Бучацький колегіум імені св. Йосафата й написав у випускному альбомі: «Вірю, що (…) колегіанти з патріотичним духом будуватимуть Україну (…) Будьмо українцями в душі і з Богом у серці».

Навчався на п'ятому курсі географічного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка за спеціальністю «Менеджмент організацій», був одним із найкращих студентів факультету. Також працював журналістом інтернет-видання «Спортаналітика».

Захоплювався спортом, зокрема футболом, був фанатом львівських «Карпат». Був хорошим товаришем, відкритою, життєрадісною, цілеспрямованою людиною. Мріяв про сім'ю, хотів відкрити свою електростанцію.

Із перших днів брав активну участь у подіях Євромайдану, неодноразово їздив до Києва. Востаннє поїхав до столиці ввечері 18 лютого.

Вранці 20-го Ігоря вбито під час протистояння в центрі Києва. Його тіло знайшли біля Жовтневого палацу на вулиці Інститутській. В хлопця влучили 2 кулі: одна – в голову, а інша – в груди. Окрім цього, в загиблого виявлені сильні переломи ніг.

Тіло Ігоря супроводжували люди всією дорогою від Києва до Бучача, прощання з загиблим відбулося в усіх містах Тернопільщини на шляху до Бучача. Зокрема, в ніч проти 22 лютого більше півтисячі людей зі свічками зібралися на панахиду на Збаразькому кільці в Тернополі.

23 лютого 2014 р. по обіді Ігоря Костенка поховали в рідному селі Зубрець на Бучаччині».

Ось такими були вони – чесними, сміливими, котрих вперед вели ідея і сумління. Пам`ятаймо про них, не забуваймо і не зрадьмо пролитої ними крові своїми нечесними діями, де б ми не знаходилися за своїм покликанням: займаючи високі посади в державі, лікуючи людей, навчаючи дітей, вирощуючи хліб у полі. Бо тоді їхня смерть буде і на нашому сумлінні.

…Свята їх пам'ять – зрілих, молодих,
Та як потонем в словесах і планах –
Не в тих стріляли снайпери, не в тих
На Світлом переповнених майданах.
Я знаю, Боже, так казати гріх.
Та видно по трибунах і екранах –
Не в тих стріляли снайпери, не в тих
На гнівом переповнених майданах.
(Богдан Томенчук)

***

Поминальні заходи, на яких люди молилися за Небесну Сотню і клялися не забувати Героїв, відбулися у багатьох населених пунктах України. «Вічную пам`ять» борцям-майданівцям виспівано і громадою сіл Долина й Шульганівка у церкві Архістратига Михаїла (на фото внизу).

А сотню вже зустріли небеса…
Летіли легко, хоч Майдан ридав…
І рани їхні вже не їм болять..
Жовто-блакитний стяг покрив
їм тіло…
Як крила ангела, злітаючи назад,
Небесна сотня в вирій полетіла...
(Людмила Максимлюк)

Оксана СВИСТУН,
фото автора
і ***Тараса ОСАДЦИ***

Сокровенно

«Сам не знаю, де погину...»

Найперше запам`ятовуються їх очі – широко розчахнуті, променисті, усміхнені. Такими вони й пішли до Неба всім почтом Небесної сотні. А десь поза кадром лине пісенний супровід – тужний і величний водночас, простий і мегафілософічний. Що ж то за мотив?

Минулого понеділка, одразу після того, як ТБ та соціальні мережі уможливили доступ до відеоролика, що передає щем прощання з Героями Небесної сотні, ознайомлення з піснею «Гей, пливе кача по Тисині», яка й лине поза кадром, запропонував член районної організації Всеукраїнського товариства «Лемківщина» Віктор Бабічук. Не без гордості повідомив, що то – старовинна лемківська народна пісня. І що її направду неперевершено виконує вокальна формація зі Львова «Пікардійська терція». Варто віддати належне: наш читач ледь-ледь випередив час: того ж дня на інтернет-сторінці власне гурту з`явилися й текст, і партитура пісні з анотацією: «На щире прохання людей, які на концертах-молебнях хочуть вшанувати пам`ять загиблих героїв України піснею «Гей, пливе кача...», публікуємо нашу партитуру цього твору (переклад на ноти: І.Шульга). Слава Україні! Героям Слава!».

Гей, пливе кача по Тисині,
Пливе кача по Тисині.
Мамко ж моя, не лай мені,
Мамко ж моя, не лай мені.

Гей, залаєш ми в злу годину,
Залаєш ми в злу годину.
Сам не знаю, де погину,
Сам не знаю, де погину.

Гей, погину я в чужім краю,
Погину я в чужім краю.
Хто ж ми буде брати яму?
Хто ж ми буде брати яму?

Гей, виберут ми чужі люди,
Виберут ми чужі люди.
Ци не жаль ти, мамко, буде?
Ци не жаль ти, мамко, буде?

Гей, якби ж мені, синку, не жаль?
Якби ж мені, синку, не жаль?
Ти ж на моїм серцю лежав,
Ти ж на моїм серцю лежав.

Гей, пливе кача по Тисині,
Пливе кача по Тисині…

Вірш, що у всіх на устах

Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А, може, дощем на поріг упаду.
Голубко, не плач.
Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько,
Розкажу, як мається в домі новім.
Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває –
Душа за тобою, рідненька, щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну.
Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана МАКСИМИШИН
Фото ***Володимира ШЕРСТІЯ***

голос народу
№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

Творче коло

«Так хочу, щоб народ мій охрестився у вічну істину любові і добра»

Останнє в часі засідання клубу творчих особистостей, що вже шість літ поспіль плодотворно працює при Чортківському краєзнавчому музеї, відбувалося минулої п`ятниці, власне, одразу по перебігу кривавих подій на київському Майдані. Та Ольга Чорпіта, котра в подружжі із Яромиром Чорпітою є «хрещеними батьками» клубу, в передньому означенні намірення зустрічі зазначила: варто в цей тривожний час звернутися до слова, котре може і підняти, й зрадити. Такої миті потрібна поезія на кшталт лірики Оксани Млодзяновської.

І з уст авторки – делікатної й задумливої поетки, співачки, мисткині – упродовж двох годин злітали виколисані серцем рядки. То притишені щирою молитвою, то пронизані гарячим закликом, то возвеличені захопленням подвигом. У її творчому життєписі простежується й потверджується аксіома: направду талановита людина неодмінно талановита у всьому. Недарма п. Оксана з ранньої юності мріяла стати або дизайнером верхнього одягу, або ж співачкою. Спромоглася й до того, й до іншого. Спочатку з відзнакою закінчила професійно-технічне училище у Кам`янці-Подільському, здобувши робітничу спеціальність. Відтак – Теребовлянське вище училище культури (теж з відзнакою), слідом за ним – Рівненський державний інститут культури. Ще навчаючись, співала у вокальному гурті «Осінній дощ» (разом випустили два магнітоальбоми). Той колектив дістався лауреатства кількох конкурсів, фестивалів. Співала ще й у церковному хорі, навчала музики дітей в одній із рівненських шкіл. І вже п`ятнадцятий рік викладає диригування у Чортківській дяківсько-катехитичній академії ім. свмч. Григорія Хомишина. Умістила творча біографія Оксани Млодзяновської й працю дяка-регента у церкві Зіслання Святого Духа на рідних теренах.

А родом вона із передмістя Синякового і надзвичайно залюблена у свою отчину (що всякчас і простежувалося у її щемному одкровенні спільноті). Так судилося, що її ледь не здолала хвороба. Вирятувала віра – надзвичайно висока й чиста, а ще – слово: палке, проникливе, всеохоплююче. У нім вона розчиняється душею. І воно, її слово, підносить душу на своїх крилах, сповиваючи великою силою Любові. Та Любов має багато складників: до Бога, до України, до світу, в котрім – ми всі, її оточення; до батьків, до живої природи, котра є часточкою Творця; до одвічного ремесла, в якому реалізується розмаїття почувань.

Найперше поетка читала вірші, пронизані патріотикою. У тій текстурі й злинули рядки, винесені в заголовок цієї публікації. Або ось таке: «Я – мова народу, я – мова свободи» (це про рідну мову). Чи ось: «Калино, червона калино, ти – символ любові і віри, зростила тебе Україна...» – ці вірші вже стали піснею. Пам`яті Героїв Майдану:

А пролитая кров хай в калині розквітне –
Фіміамом для Бога жертва людська.
Україна в віках, її ім`я нетлінне,
Ім`я павших Героїв у наших серцях...

Злинули із уст п. Оксани й вірші, видрукувані в «Голосі народу», зокрема у спецвипусках районки в часі революції, – «Ода Героям Майдану», «Посвята Сергієві Нігояну» та ін. Авторка цих рядків скористалася нагодою, аби скласти дяку поетці від вдячних читачів районки за глибинну проникливість її слова. Адже після опублікування тих віршів до редакції надходило чимало дзвінків: прості люди – селяни, містяни – читали їх і плакали від надміру почувань.

Одразу в передньому слові винуватиця оказії зазначила, що її перший вірш був натхненний Духом Святим. Бог і Україна – то гасло її творчості. Тому й линули вірші, всуціль помережані зверненням до Всевишнього, власне авторські молитви, ладні пробудити найчерствішу душу. До тих рядків долучалися й її учні. Домінували поняття каяття та прощення – чи не найпотрібніше на часі?

А все тому, що світом править гріх,
А святість полишили на узбіччі…

Зала міської ради умістила не лише членство клубу, а й близьке коло поетки – її родину, активісток Апостольства Молитви Пресвятого Серця Ісусового, парафіян церкви Святого Архістратига Михаїла та Всіх Безплотних Сил (де п. Оксана займається з дітьми). Не бракувало й запитань, переважно від завсідників клубу, зокрема Андрія Базалінського, Христини Яремчук, Ольги Зеленої. Відповіді на них наче розсівали надовкіл чисту ауру доброти та світла. А присутні мали змогу не лише слухати, а й роздивлятися не менш художньо витончені й, поза сумнівом, теж творчі роботи О.Млодзяновської: вив`язані речі – накидки, серветки, вишивані картини й образи. Чи не найцінніший для неї з-поміж них – образок Матінки Божої Містичної Троянди.

Мисткиня й поетка водночас дісталася товариського визнання із уст побратима по творчості, автора передмови до однієї зі своїх віршованих збірок Віталія Затильного, вдячності й соковитої троянди – від директора музею Яромира Чорпіти, Божого благословення – від помічника й мецената щодо видання її збірок («Квіти долі» та «Повінчаная болем») отця Володимира Логуша.

Усьому товариству вдаровано вервички, разом виспівано Славень січового стрілецтва й духу українства водночас «Ой у лузі червона калина». В галузці членства клубу додався ще один гінкий та скорий пагінець. Осяяно ще не одну душу промінням віри, світла і добра.

Анна БЛАЖЕНКО
Фото ***Ореста ЛИЖЕЧКИ***

Погляд провінціала на не зовсім провінційні справи

Я не хотів би і не хочу жити в країні, якою керують страх і корупція, або Ще рано нам пити шампанське

«Вот как просто попасть в богачи,
Вот как просто попасть в первачи,
Вот как просто попасть – в палачи:
Промолчи, промолчи, промолчи!».
(А.Ґаліч)

«Крута дорога із Крут,
Та вірмо, рушивши нею:
Нелюдськи міцний цей люд
І вийде він ще на суд
Не судженим, а суддею».
(О.Стефанович, 1942 р.)

Перш за все, хочу вибачитись перед читачами за свої дещо хаотично-спонтанно-сумбурні думки, оскільки події в країні розвиваються набагато стрімкіше, аніж картинки в калейдоскопі, а тому важко встигати за їх не завжди передбачуваним розвитком.

Як людина, яка народилась, жила, живу і житиму, працював, працюю і працюватиму в цьому місті, в цій країні, батьки якого народились на сході нашої країни (Хмельниччині та Харківщині), можу сказати, що більшість з галичан так само не розуміла своїх братів-східняків, як і вони, в свою чергу, не розуміли своїх братів-західняків, «дякуючи» колишній владі і промиванню їхніх мізків проросійськими місцевими та московськими зомботелеканалами. Насправді, багато хто з нас ще й досі не розуміє, ЯКУ роль відіграють ЗМІ в маніпуляції свідомістю глядачів. І це було однією з тих причин, що західняки думали, що на сході живуть лише совки та хохли-малороси, а вони, в свою, чергу, вважали, що на заході – лише «нацики-бандерлоги». Як приклад такого «телепромивання мізків» – робота підконтрольних сумнозвісному С.Ківалову одеських телеканалів, зокрема, «Академії» і «Третього цифрового», на яких «регулярно проводилась антидержавна пропаганда і звучали заклики до розколу країни та агітували одеситів до вступу в спецзагони для протистояння «екстремістам» з Євромайдану».

Мені ж, зокрема, особливо приємно, що все ж таки місто Харків, в якому працював і отримав відповідну освіту, незважаючи на подібні «телепромивання мізків» і тиск влади «довбанутих і гепнутих», все ж пробудилось (як і ВСЯ УКРАЇНА) та показало нам і усьому світові, що ЛЮДСЬКА ГІДНІСТЬ завжди переможе СТРАХ і ДИКТАТУРУ.

Важко навіть уявити, що було б з НАШОЮ країною, якби в ній перемогли «чорні» (чит. в мережі, напр., про так звані операції «Бумеранг» і «Хвиля») сили на чолі з Диктатором-Неадекватом! Країна могла бути залита кров'ю невинних людей, які в свій час мали сміливість і говорити, і писати про те, що насправді відбувалося в країні, в якій зверху донизу керували жлоби, циніки-пофігісти і просто злочинці!

ВСІ МИ, хто бачив і мовчав про те, як принижувала, залякувала НАШ НАРОД, знущалась над НИМ і морально, і фізично корумпована влада від заходу до сходу, від півдня до півночі країни – від нашого міста і до столиці, – не повинні знімати із себе моральної вини за смерть, катування і каліцтва тих, хто пішов на барикади захищати не лише Київ та киян, а й – без перебільшення – ВСЮ КРАЇНУ. Ми всі стали мовчазними співучасниками злочинів – моральних і фізичних – влади проти населення, яке лише зараз починає усвідомлювати себе НАРОДОМ, незалежно від національності, мови спілкування чи політичних поглядів. А також вина наша і в тому, що МИ (НАРОД), куплені за кілограм гречки, обирали ЇХ – корупціонерів і злочинців, – щоб ВОНИ керувати НАМИ. Зараз багато з них проголошує «священну війну» Корупції. Дракон, вбивши Дракона, хоче стати… Драконом?

Не сумніваюсь, що почнеться нова хвиля перейменувань не лише на сході, центрі, півдні, півночі країни, а й на заході, на якому вже нібито все перейменовано. І це – якщо це доцільно і вмотивовано (наприклад, щодо назв вулиць та пам'ятників вождів і вождиків комуно-більшовизму), – цілком нормальний і цивілізований процес очищення від символів тоталітаризму і людиноненависництва. Але мені гірко вже вкотре писати, що, перейменувавши нашу центральну площу на честь Героїв Євромайдану – і це цілком правильно, – ми забули про те, що могили вояків УГА вже 22 (!) роки ЗАРОСТАЮТЬ БУР'ЯНАМИ. І це – на совісті як усієї громади міста, так і не в останню чергу тих представників влади, хто так палко і патріотично щорічно про них згадує публічно в день вшанування пам'яті про них. Соромно?

Багато хто з моїх земляків бачив, як розкошували за НАРОДНІ гроші можновладці найвищих рівнів. Але ж всі ми – хто не сліпий, не хворий совкожлобством і має почуття МІРИ, – знає, за ЯКІ гроші (а за бажанням це можна законним чином перевірити) купувались деякими начальниками та їх вірнопідданими круті «тачки» чи будувались маленькі «межигір'я» та «скромні» чвурачки в нашому рідному місті. Це, звісно ж, жодним чином не стосується тих, хто купував чи побудував їх за чесно, своїм здоров'ям – а часом і життям, – зароблені гроші в країнах Європи чи США, Росії чи Канаді. У моїх словах не варто шукати якоїсь «чорної» заздрості, адже як можна заздрити тим, хто побудував чи купив щось за свої чесно зароблені кошти? Дивує і обурює те, що деякі представники влади, користуючись своїм статусним службовим становищем, зловживали ним для отримання так званих «бонусів» у вигляді кругленьких сум за надання собі або своїм вірнопідданим землякам чи родичам «потрібних» рішень, або ж за гроші громади вирішували свої шкурно-меркантильні проблеми. Майже в кожному з наших міст і містечок були і все ще є свої маленькі януковичі. Згадаймо також, скільки наших земляків, які вже мали б ось-ось сидіти за отриманий хабар, але чомусь дивним чином через деякий час опинялись на волі. Влада, як відомо, розбещує, а абсолютна влада (на БУДЬ-ЯКОМУ рівні!) розбещує абсолютно. Але… Лише тоді, коли лікар, викладач, вихователь дитсадка, держслужбовець, міліціонер, військовик чи будь-який інший рядовий працівник так званої бюджетної сфери – а не лише «його величність» НАЧАЛЬНИК, – будуть отримувати достойну і ВІДПОВІДНУ для НОРМАЛЬНОГО життя їх та їхніх сімей зарплату, влада (НАЧАЛЬНИК чи СУД) буде мати моральне чи законне право вимагати від них відповідальності за невиконання чи неналежне виконання своїх посадових обов'язків. Що ж до працівників виконавчих органів місцевих рад та депутатів базового рівня, то і вони повинні отримувати зарплату, а кількість їх зменшена до розмірів, достатніх для ефективного управління міським господарством за умови повноцінного місцевого самоврядування. Сподіваюсь, що Верховна Рада вирішить і це питання належним чином. Тоді громада матиме повне і законне право вимагати від міського чи сільського голови і депутатів ефективного використання її (громади) коштів для потреб міста чи села. Якщо ж все залишиться, як і було до Майдану Гідності, то рано чи пізно корупція повернеться в наші голови і кишені. Але ж ті, хто загинув і кого ми оплакували в останні дні, саме за це і боролись. Адже саме КОРУПЦІЯ і довела країну до КРИВАВИХ ДНІВ. Задуматись над цим нам треба всім і робити РЕАЛЬНІ кроки, щоб змінити існуючу СИСТЕМУ стосунків ВЛАДИ і ГРОМАДИ.

Скільки звичайних простих людей, про яких ми не знали і не чули, полягли на ВІЙНІ проти СТРАХУ, ПРОТИ ДИКТАТУРИ, ПРОТИ ЖЛОБСТВА і ЗАХЛАННОСТІ! Чи готові ми жити по-новому – чесно, без хабарів? Нам всім і нашим народним обранцям, в тому числі і місцевим депутатам, потрібно зрозуміти і визнати, що корупція була не лише в столиці нашої країні і, зокрема, у Верховній Раді. Якщо ж вони з УРОКІВ МАЙДАНУ не зроблять жодних висновків, то не виключено, що згодом – по потребі – прийдеться організовувати свої місцеві Майдани Очищення від Корупції і Жлобства. А поки що МИ – хворе суспільство, оскільки більшість з НАС все ще мовчазно поважає того, хто «вміє жити», тобто, брати і давати «на лапу».

А переможці, здається, вже почали не лише пити шампанське, а й бити своїх. Щоб «чужі» боялись? Невже полювання на «відьом» вже почалось? Жорстоке побиття в приміщенні Верховної Ради 23 лютого двома «свободівцями»-нардепами свого колеги Олеся Донія, який в Києві в жовтні 1990-го організував та очолив широкомасштабну акцію студентського голодування, що призвела до відставки уряду В.Масола, свідчить про те, що в нашій країні все ще треба оберігати ДемоКратію від псевдодемократів і суперпатрійотів, які, мабуть, вже готові підставляти свої груди для нагород і роздачі «бонусів» від нової влади у вигляді посвідчень «Учасника бойових дій із злочинною владою» та медалей «За проявлений героїзм у боротьбі із золотим унітазом». У цій війні влади проти народу не може бути переможців і переможених, оскільки це не була війна з чужинцем-агресором. Тому я все ще маю великі сумніви, що всі в країні розуміють, що таке Демократія і Правова Держава. Невже і у нас в місті, районі, області будуть полювати не лише за місцевими комуністами і регіоналами, особливо, за тими держслужбовцями, які вступали в її ряди під тиском НАЧАЛЬНИКА, а й з тими, хто трішки не так, як «переможці», дивиться на деякі досить складні і дратівливі виклики сьогодення? Енергія чи вогонь помсти демократизованого більшовика – небезпечна енергія, яка, як правило, супроводжується полюванням на «відьом» і в якій може «згоріти» цілком невинна і порядна Людина. Злочинці, які вчиняли чи вчинятимуть протиправні дії, повинні бути засуджені ЛИШЕ некорумпованим судом. А порядні працівники, які б політичні переконання у них не були і якою б мовою вони не розмовляли, повинні жити і працювати у ПРАВОВІЙ ДЕРЖАВІ БЕЗ нового СТРАХУ від БУДЬ-ЯКОЇ ДЕМОКРАТИЧНО ОБРАНОЇ ВЛАДИ.

Коли переглядав відеохроніку останніх днів з різних регіонів країни після перемоги ЄвроМайдану, який перетворився в МАЙДАН ГІДНОСТІ, найбільше мене вразило те, що в очах людей хоча й все ще була якась тривога, але вже не було СТРАХУ, який паралізував їх волю і розум впродовж останніх чотирьох років. Особливо, це стосується тих, хто жив серед тих, кого ми називаємо «тітушки» (яких моя бабця-харків'янка називала досить влучним словом «сЯвки» і «раклИ»), які обслуговували корумповану, а нерідко й відверто криміналізовану і цинічну місцеву і центральну владу. Хто жив і працював у промислових мегаполісах сходу і півдні країни, той мене зрозуміє, що таке – жити і працювати там, де за будь-яке КРИТИЧНЕ СЛОВО (а не лише дію), сказане в бік влади, можна було не лише позбутись роботи, а й здоров'я і навіть життя, яке місцева влада могла відібрати руками отих відморозків-гопників, котрі за вказівкою влади разом з місцевою міліцією тероризували не лише Київ у дні Революції. На жаль, ЛИШЕ ЗАРАЗ багато хто з українців усвідомив або ж лише починає усвідомлювати, з якою антинародною і просто корумповано-кримінальною (без перебільшення) владою вони мали справу. До речі, за теорією Чезаре Ломброзо кримінальний менталітет людини можна визначити за зовнішніми ознаками форми його черепа. Так звані «тітушки», можливо, підпадають під його теорію, хоча й не визнану науковим світом. Але набагато важливіше завдання нової влади це – створити такі соціологічно-економічні умови, коли не буде ґрунту для появи таких маргінальних категорій людей.

Пройде тиждень, місяць, рік, два, спаде ейфорія, емоції перемоги, і тоді ми дійсно зможемо побачити, чи виконала нова влада обіцянки, дані Майдану (тобто народу).

Чи не найголовніше питання сьогодення, найближчого часу – це те, чи готові ВСІ МИ – а не лише нова влада, – жити ЗА НОВИМИ ДЕМОКРАТИЧНИМИ (а не КВАЗІДЕМОКРАТИЧНИМИ) ПРОЗОРИМИ ПРАВИЛАМИ ЖИТТЯ. Де вони – чесні і непродажні? Вони, звісно ж, є. Але чи потраплять вони у нову НЕПРОДАЖНУ владу в результаті чесних і прозорих виборів? Чи знову наллємо старе вино у нові міхи? А тому у мене – і, мабуть, не лише у мене, – є певні сумніви щодо того, чи зможемо ми подолати КОРУПЦІЮ. Та все ж, сподіваюсь, що таки подолаємо. Колись. Адже це робота не одного дня чи місяця, а мабуть, декількох років за моїми найбільш реалістично-оптимістичними прогнозами. Адже ті «авгієві стайні», що залишила нам не лише злочинна влада, яка сподівалась керувати народом вічно, сидячи на «золотих унітазах», а й їхні «папереднікі» за всі 22 роки неповноцінної незалежності, буде не так легко і швидко почистити.

And the last but not the least. У нас НЕ ПОВИННО БУТИ ПЕРЕМОЖЦІВ і ПЕРЕМОЖЕНИХ. Злочинців повинен судити суд, а не ЕНЕРГІЯ ПОМСТИ ОХЛОСУ.

Колишній Президент Грузії Міхеїл Саакашвілі на Майдані Гідності сказав: «Совок згорів у вогні Майдану». Та чи остаточно згорів? Лише з плином часу ми зможемо отримати на нього відповідь. Адже владу чи звичайну Людину оцінюють не за пишномовними та палкими патріотичними гаслами чи промовами, а за ділами. Як казав колись Віктор Гюґо: «Головне не те, як він почав, а те, як він закінчив».

Олександр КАЗЬВА

Про основне – у деталях

«Мені той день досі перед очима»

Так відповів на прохання розповісти про побачене очевидець подій 18 лютого біля Верховної Ради, безпосередній учасник мирного мітингу, що переріс у кривавий наступ силовиків й «тітушок» на Майдан, та, зрештою, виявився початком остаточної перемоги людей над бандитським режимом. Дякувати Господеві, наших чортківчан, котрі були в епіцентрах подій у столиці, берегли небесні сили, та деякі з героїв отримали травми. Так, наш співрозмовник постраждав у тім протистоянні 18 лютого, зараз знаходиться на лікуванні у неврологічному відділенні Чортківської ЦКРЛ, що в Заводському.

Володимир Тарасович Микитин, 1970-го року народження, житель с. Палашівка, – батько трьох дітей. Старший, хлопець, продовжувач роду, – студент Львівського політехнічного коледжу. Дві дівчинки-пестунки: одна у восьмому класі, найменшенькій лише три з половиною роки. Саме про їхнє майбутнє думав тато, коли вирушав вчерговий раз до столиці на Майдан. Він – інвалід по зору III групи після служби в армії у Придністров`ї (досі виробляє документи на пенсію), та все ж у Київ підтримати своїх поїхав. Вперше побував тут 9 грудня минулого року. Після тих відвідин, коли стояв з хлопцями пліч-о-пліч на Інститутській, стримуючи атаку беркутівців, буде приїжджати часто, і то не на день чи два, ні, на тиждень хоча б, потім додому допомогти хоч трохи дружині поратися по господарству, відпочити – і знову в Київ, бо ж треба, як же інакше, хлопці ж стоять.

Підтримати мирну акцію біля Верховної Ради 18 лютого його покликав давній знайомий Олег Барна, зібралися в дорогу в неділю перед тим, але їхати вже не було чим, тому вирушили аж в понеділок. У Київ прибули десь о шостій ранку, зареєструвалися в Жовтневому (бо там були наші) і вирушили відразу на Інститутську колоною. Як переповідає Володимир Тарасович, спочатку це і направду була мирна акція, як і планували майданівці, люди спокійно стояли, вигукували гасла і чекали рішень із сесійної зали. Та через деякий час з-за спин солдат та беркутівців «тітушки» почали закидати мирних протестантів камінням, гранатами. Такі ось провокації відбувалися. Наша самооборона потрохи й собі кидала. Так ситуація все загострювалася і загострювалася.

Пан Микитин згадує:

– У натовп протестувальників кинули серйозну гранату, таку, що хлопцеві, який стояв неподалік, відірвало руку. Одному граната розірвалася прямо на голові, на касці, чоловік відразу впав контужений. Обстановка все накалялася. Біля мене вже людей п`ять було поранених. Приїхала швидка медична допомога забрати постраждалих, та «Беркут», побачивши це, пішов у наступ, відтіснивши мітингувальників, щоб кинути гранати під машину. Шини погоріли, та водій виявився вправний, зумів вивезти поранених. Це було на Кріпосному провулку. Ми з Інститутської пішли в провулок, а попереду – Маріїнський парк, який називали між собою «вольєром». Коли ж повернули назад, щоб йти до Майдану, беркутівці перекрили Інститутську, щоб не було куди втекти. Вони там і раніше стояли, але за машинами, охороняючи урядовий квартал, а тепер пішли в атаку. Куди ж нам було діватися? Йшли напролом на них, бо у нас – кількісна перевага, це точно. Якби у них не було на озброєнні таких потужних гранат, то ми точно прорвалися б. Але ті великі вибухові пристрої коли вибухали, то такий гул стояв, аж земля, здавалось, здригалася. А ми що? Навіть кидати у відповідь не було чим. Кинулись розбирати бруківку, але голими руками було важко то робити. Я побачив бетонні клумби, взяв камінь і пішов розбивати, щоб було чим кидати в противника. Ото розбив один, другий, а третій вже зовсім недалеко від беркутівців стояв, я ж за роботою мало що бачив. І тут – спалах сильний, я відвернувся (бо так нас вчили), а мене ударною хвилею буквально підкинуло вгору і відкинуло на асфальт. Я впав боком, перше приземлився головою, а потім і всім тілом, тому голова найбільше й постраждала. Оглядаюсь, а беркутівець уже в метрі від мене. Зорієнтувався миттєво, кинув йому під ноги палицю, він і спотикнувся. Я ледве встиг перевернутися і підвестися, як другий силовик з усієї сили вдарив мене по п`яті. Але хоча й нога боліла так, що й стати не годен було, бігти мусів, бо інакше…

Хлопці відступали, та побачивши, що в руках беркутівців залишилося багато наших, ринулися назад – відбивати. І силовики відійшли. Куди ж далі? Ми на Шовковичну, а з Маріїнки – «тітушки». Ми тоді направо, попри 9-поверхівку, де між гаражами був вузький прохід, якраз для одного. Там розділилися, домовившись зустрітися на Майдані. Вийшли на бульвар Лесі Українки, а зверху знову «Беркут», щоправда, на щастя, він зупинився. Тут я ще надавав допомогу нашому товаришеві – російськомовному хлопцеві, котрому пробило гумовою кулею щоку.

Дійшли до Хрещатика, біля ринку, що зараз якраз закритий на ремонт. Там саме стояли машини невідкладної допомоги. Попросили з тим хлопцем лікування. Мені вкололи обезболюючі, бо на той час в голові так шуміло, що аж погано ставало, а ще ж нога. Але я не поїхав у лікарню, трохи боявся, вирішив, що безпечніше буде з усіма на Майдані. Тому лікар, що приймала нас в швидкій, порадила якнайшвидше ховатися у натовпі, бо силовики знову наступали.

Добравшись до Майдану, розшукав своїх, з тернопільської сотні, в яку записаний. Мої речі й гроші, залишені в Жовтневому палаці, опинилися в руках беркутівців. Добре, що документи носив із собою.

На Майдані, незважаючи на наступ з усіх сторін, страшно не було. Усю ніч, до четвертої ранку середи був разом з нашими протестувальниками, допомагав розбирати бруківку, носити на барикади, бо на передовій підтримати хлопців вже не міг – дуже боліла голова, навіть обезболюючі не знімали болей. Потім на дві годинки нас запросила у свій книжковий магазин на Проїзній відпочити й помитися жінка, що там працює.

У полудень Андрій Талац, з котрим отримали бойове хрещення на Інститутській, зателефонував до земляка Ігоря Билиці, попросив допомогти виїхати додому, бо ж з усіх сторін Майдан був оточений силовиками, метро закрите. І пан Билиця справді допоміг. Домовилися, куди вийти, а там на нас уже чекали дві машини, круті, з номерами Верховної Ради, такі, що нас навіть пости не перепиняли. Таким чином вивезли за місто, там посадили в бус, яким приїхали прямо в Чортків.

У місті добродійка Ірина взяла на ночівлю, а зранку відразу відправила у поліклініку, бо вигляд у мене був не з найкращих: під очима напухло, голова боліла не перестаючи. З поліклініки дали направлення в лікарню, ось так уже від четверга лікуюся в неврологічному відділенні під пильним доглядом медичного персоналу. Коли дізналися, звідки травми, надали всі необхідні ліки, допомогли коштами й зі районного штабу національного спротиву. Скажу, що ті жінки, хто там працює, віддані справі, особливо пані Галя, яка координувала наші дії на Майдані після того, як захопили Жовтневий – наш координаційний центр.

– Сьогодні (у неділю) приїжджала дружина Таня. Та й усі хворі, працівники розпитують. Заходив відвідати мене головний лікар ЦКРЛ Роман Чортківський. Тепер ось ви. То приємна така увага, але чим я заслужив? – применшує свої заслуги, ніяковіючи від уважних поглядів, чоловік. Але ось такі щирі, відкриті душею люди й стають героями, чи не так?

Оксана СВИСТУН
Фото ***Любомира ГАБРУСЬКОГО***

Із уст очевидця

Червона зима 2014-го

До Києва на Майдан наша група прибула в середу вдосвіта. Кинувши поглядом навкруги, я збагнув дійсну ситуацію. Барикади стояли на відстані до ста метрів від сцени, звідти велися координаційні дії. Звідти і все проглядалося, немов на долоні, – як «Беркут», так і наші сили захисту. Щоби стримати просування противника до центру задля повної зачистки майданівців, утворили вогняний рубіж. Як це було, можна лише собі якось уявити. У постійних сутичках по ходу зводилися барикади чи щось подібне. Тільки б зупинити противника, тільки б зупинити! У вогонь йшло все, що могло горіти чи тліти, – матраци, ковдри...

Коли ми прибули, захисників налічувалося мало, і тому було кинуто команду йти на поміч – хто як може. Я знаходився з лівого боку. На самих барикадах не міг перебувати, бо мені шкодив газ (від чого тривалий час лікувався вдома ще від Йордану). Тому й допомагав підносити бруківку. Нас прибуло десь зо шість бусів. Вже по ходу відчув приплив людей, свіжої сили. Це тішило. Оголошували, що тільки зі Львова прибуло 26 (!) автобусів. Проте люди прибували зі всієї України. Зі сходу та півдня їм було нелегко дістатися до Києва: блокувалися всі засоби пересування. Та, не дивлячись на це, народ якось діставався. Через дві години я озирнувся: вся площа була забита людьми. Кияни підвозили на укріплення барикад все, що могли. І найголовніше – це шини, символ непокірних майданівців. Пізніше оголосили, що якась старенька жіночка несла шину на Майдан через весь Київ. Люди проявляли небувалий героїзм. Були великі жертви, та на це ніхто не звертав уваги. Кожен хотів чимось допомогти, внести свій вклад в оборону Майдану, а тепер і України в цілому.

Десь через дві години, коли підійшла нова хвиля патріотів з Франківщини, а особливо львів`ян, я відчув: щось зараз буде. Все йшло, як і раніше: крики, поранені, відбивання атак «Беркута». Та враз із правого боку, де стоїть пам`ятник засновникам Києва, почулися запальні вигуки, бойовий клич «Вперед!». Наші розпочали штурм. До того це місце дуже поливали водою і це, мабуть, врешті розлютило наших. Там вже знаходились досвідчені бійці самооборони та «Правого сектора». Розпочався бій не на життя, а на смерть. Перша лава кидалась прямо на стволи, прикриваючи тілами своїх побратимів, що бігли слідом. Потому розповідав очевидець – родом зі Львівщини, натепер мешканець Дніпропетровщини: «Кричить мені хлопець: «Вуйку, падайте!». Я впав, а хлопець кинувся на гранату. Вона його розірвала надвоє...».

Далі був такий же випадок, коли перші бійці падали на гранати, щоби прикрити собою інших. Це – прояви справжнього героїзму, самопожертви за ідею розбудови нової України. Ми теж перелазили через барикаду чи просто загорожу, тримаючи в руках бруківку або ще щось. Появилися перші полонені з боку «Беркута». Адже «Беркут» не сподівався стрімкої вилазки наших хлопців. Центр розірвав їх навпіл. Справа, звідки й започатковано наступ, хлопці почали інтенсивно тіснити противника вліво. А центр пішов вліво і вправо. Лівий фланг йшов вперед, інші замикали кільце вправо. «Беркут» тепер панічно тікав, кидаючи своїх. Водомети теж втекли. Полонених вже вели групами під радісні вигуки мітингувальників. Коли вибігли з барикад, нічого не було видно: все застеляв густий чорний дим, що розсівався від вогню. Ми бігли шалено, через якусь мить вже були на Грушевського, інші побігли до Жовтневого палацу. Був наказ повертатися і швидко зводити барикади. Я прибув на Грушевського, де стадіон. Там і далі стояла загорода з блоків у чотири ряди. «Беркут» сховався за блоками і почав відстрілюватися. Хлопці відійшли на 50 метрів. Нам наказали повертатися вниз і там робити барикади. Народ гудів, немов розтривожений бджолиний рій. Кожен щось тягнув. Коли ми поверталися за якимось вантажем, то побачили кілька груп «беркутівців», які самі здавалися. Ми кричали до них: «Молодці!». А до тих, які пручалися й потрапили в полон, кричали: «Ну що, суки, попалися?!». Надійшла команда їх не чіпати.

Почали діяти снайпери. Зліва почув десь з десяток пострілів. Дорогою на барикади, несучи пісок в міхах чи бруківку, побачив перших загиблих. Двоє бійців були вже бездиханні: їх виносили чи то на ковдрах, чи на щитах. Один чоловік ще рухав пальцями, другий, молодий хлопець, тримався за горло, звідки лилася кров. Поки їх доправили до медпункту, вони померли. Це були перші жертви, четверо, яких я побачив.

Бої тривали. Барикади росли на очах. Я побіг у бік Жовтневого палацу. Взяв на плечі здоровий пеньок. До самого верху не доніс – забивало дихання, кололо під серцем, почалась аритмія. Тому свій вантаж віддав комусь з молодших і, взявши кілька шматків бруківки, попрямував догори. Люди носили на плечах всілякий вантаж. Утворили колійку і передавали знизу догори. Нагорі я розбивав бруківку з тротуарних доріжок і цим прискорював зведення нових укріплень. Згори постійно лунали постріли, проте на це ніхто не звертав уваги. Нам потрібно було якомога скоріше закріпитися. Минуло десь зо дві години. Поглянув вниз: люди снували, мов мурашки, – молодь, дівчата. Цвіт України.

У мене ледь не капотіло з вух, тож вирішив піти вниз, віддихатись. Потому почув, що там вбили чоловіка, який приїхав до сина. Стояв навпроти сцени, щоб відійти, і побачив знайомого однопартійця, привітався. У цій людині я розчарувався: він приїхав лише подивитися, таких ми називали туристами. Згодом, повертаючись додому одним автобусом, вже до нього не підходив. Зі мною були однопартійці, які брали активну участь в обороні Майдану, серед них і жінки. Спасибі вам! Пополудню постійно перебував неподалік сцени. Бачив двох молодих жіночок – обвуджених, аж чорних, та це їм навіть пасувало. Мабуть, прийшли з передової. Які вони славні, наші жіночки, що трудної хвилини полишили все і поспішили на поміч своїм побратимам. Спасибі вам, сестри, за поміч! Дякуємо всім киянам за їх миттєву реакцію на безкорисливу допомогу. Особливе спасибі медперсоналу, який врятував життя не одному бійцю, не шкодуючи себе. Велике спасибі всім українцям без різниці в національності чи віросповіданні. Усі ви – справжні герої і патріоти нашої України. Вічна слава загиблим в нерівних боях з бандитською системою. Вам вічна слава і мій низький уклін. Відкривається нова сторінка історії України. З Богом!..

Орест ГОЛИК,
м. Чортків
Фото ***Володимира ШЕРСТІЯ***

голос народу
№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

Вчитуючись у рядки "Кобзаря"

Тарас Шевченко – пророк і проповідник християнської віри

2014-й рік проголошений в Україні Роком Тараса Шевченка. Двохсотліття з дня народження поета – знаменна дата в житті кожного українця. У дні, коли наближається ця ювілейна дата – 9 березня, українці знову вийшли на майдани відстоювати незалежність України від промосковської влади Януковича. Знову слово поета піднімає дух народу, веде на барикади – «Борітеся – поборете! Вам Бог помагає!». Ллється кров, гинуть беззбройні люди, але не здаються. Близько сотні людей загинуло за один день за волю. Болить душа, серце розривається, страшно дивитись на це. За часів Шевченка такого страхіття не було в Україні. «Схаменіться, недолюди, діти юродиві!».

Т.Г.Шевченко перший серед українських письменників у своїх творах виклав широку програму розвитку української нації як великої європейської спільноти і висловив віру в її світле майбутнє.

Щоб глибоко розібратись у творчості і самій особі Т.Шевченка, потрібно добре знати епоху, в якій він жив і творив.

Давно зруйнована Запорізька Січ, запроваджено кріпацтво, ліквідовано Гетьманщину, закрито Києво-Могилянську академію, заборонено друкувати книги українською мовою, знищено українську православну церкву, закрито українські школи, навіть недільні. У церквах читають молитви і правлять Службу Божу «голосом, свойственным московскому наречию». Православні батюшки кожної неділі моляться «за здравіє» царя і «отєчєство». Поневолені інородні племена Середньої Азії і Сибіру, ллється кров за підкорення народів Кавказу і Закавказзя. І «од молдаванина до фіна все мовчить, бо благоденствує».

Нема України, нема українців. Є Малоросія, малороси та ще хохли. Гнітюча миколаївська реакція після повстання декабристів. І Господь дає українському народові Пророка Тараса.

Одинадцятилітній круглий сирота Тарас не залишає школу, куди привів його, малого, батько, бо там хоч якась наука. Він вивчає Псалтир, читає його над померлими, переписує вірші філософа Сковороди в саморобну книжечку. І хоч обдертий, в порваних чоботях, часто голодний, але він не ремствує, не черствіє його велика душа і гаряче серце.

Вже у дитинстві розумів, де правда, а де неправда, хто живе за заповідями Божими, а хто людей «в тяжкі ярма запрягає».

Він любив широкі степи, лани широкополі, ревучий Дніпро, любив знедолений, покріпачений люд, любив Україну, яку лагідно називав матір`ю, ненькою.

«Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить», а його неньку Україну розпинають та свої перевертні з циновими ґудзиками.

Тяжко мені
Витать над Невою.
України далекої,
Може, вже немає.
...Може, Москва випалила
І Дніпро спустила
В синє море, розкопала
Високі могили –
Нашу славу. Боже милий,
Зжалься, Боже милий, –
молиться і переживає молодий Шевченко.

Він шукає правди в Бога. Заглиблюється в Христову віру, вивчає Біблію і до останніх днів не розлучається з нею.

Вихід «Кобзаря» сколихнув суспільну думку Російської імперії. Передова преса позитивно оцінила його появу. Із особливим піднесенням зустріли книгу в Україні. Адже «Кобзар» – це книга не лише історична, навчальна, пророча, а й книга-заповіт, послання, яке залишив поет нащадкам, усім небайдужим поколінням українців. Серед тієї самодержавної темряви Т.Шевченко поставив перед рідним народом та українською інтелігенцією запитання: «Що ми? Чиї сини? Ким? За що закуті?». І дав на них чітку відповідь.

З реакційних критиків найбільше лютував Белінський. Цей «неистовый» Віссаріон, що в могилу загнав Гоголя, накинувся на Шевченка, назвавши його мужиком, п'яницею, заперечував українську мову, називав її малоросійським діалектом, і що ніякої української літератури не існує.

Особливо різко трактували твори Т.Шевченка представники російської православної церкви, називаючи поета богохульником. Марксисти теж не терпіли націоналіста Шевченка. Але заперечити його, змусити замовчати не змогли. Завдяки Луначарському, який до 100-річчя з дня народження поета прочитав десь у Женеві чи Парижі реферат на тему: «Великий народний поет», комуністи були змушені прийняти Т.Шевченка, роблячи з нього революціонера, майже комуніста, атеїста та інтернаціоналіста. Для цього було залучено цілі загони т. зв. «дослідників» творчості поета, створено підрозділ Академії наук «Шевченкознавство».

Вже зі шкільної парти дітям нав'язувалась думка, що Шевченко не вірив в Бога, виступав проти релігії, підбираючи для вивчення в школі спеціально такі твори, в яких поет виступав проти церкви і московського православ'я. Але в жодному радянському підручнику з літератури не написано, що Бога немає. Лише те, що поет засуджував церкву, попів, ченців, які допомагали самодержавству гнобити народ і благословляти загарбницькі війни царизму.

Найважче вчителям було з вивченням вірша «Заповіт», у якому є фраза «А до того – я не знаю Бога».

У методичній розробці двох авторів про це написано: «…ще Іван Франко слушно зауважував, що слова «Бог», «божий» і т. п. у Шевченка є швидше поетичною фразою, образним висловом і зовсім не мають релігійного значення». І все-таки на цій самій сторінці пишуть: «а протест проти релігії, що підтримує експлуатацію, переростає у пряме заперечення Бога («…А до того – я не знаю Бога»)». Більшість вчителів цій фразі в «Заповіті» не надавала значення, бо вважала її штучно кимось вставленою. До совєтської окупації її не друкували. Не пам'ятаю, де читав, що насправді ця фраза не належить Шевченку і що зробив це нібито Панько Куліш.

Серед загальної маси вчителів українські філологи, виховані на творчості Шевченка, Лесі Українки, Франка, Сосюри, Рильського, Гончара, були найбільшими українськими патріотами і такими ж патріотами виховували нашу молодь. Це наші вихованці на майданах проливали кров за Незалежну Україну. Героя України Сергія Нігояна виховали патріотом не батьки-вірмени, а школа і, в першу чергу, вчителі-філологи. Честь їм і слава! А кого виховує школа, в якій вчителі на виборах голосують за партію регіонів?

Зовсім по-іншому писали дослідники творчості Т.Шевченка в діаспорі. А їх було немало.

Найбільш авторитетним дослідником творчості поета був митрополит Іларіон Огієнко – професійний філолог і богослов, який спеціально і прискіпливо досліджував творчість Т.Шевченка. Ось що він писав: «Релігійний стиль «Кобзаря» полягає в тому, що Шевченко вживає в ньому сотні разів слова Бог, Господь, Божий, святий і такі інші. В «Кобзарі» все життя міцно пов'язане з Богом – від ранку до вечора, від народження до могили. Все життя в «Кобзарі» – релігійне і церковне – описано з погляду християнина».

Митрополит Іларіон рекомендував священикам у проповідях використовувати творчість Т.Шевченка.

Митрополит УАПЦ Василь Липківський та й священики часто цитували твори Кобзаря в своїх проповідях. В одній з них він говорив: «Дух істини підніс Тараса Шевченка на безмежну духовну височінь – аж до Бога звернутися. Його запитали: «Чи довго ще на цім світі катам панувати?». Мабуть, сказав Господь Тарасові, що вже недовго, бо, вмираючи, він заповів: «Поховайте та вставайте, кайдани порвіте і вражою злою кров`ю волю окропіте!». «Не пройшло і шістдесяти літ після того, як його поховали, а ми вже є свідками, як рвуться віковічні кайдани панування над нашим народом…».

Коли глибоко вникнути в поетичні твори поета, його повісті, особливо в Щоденник, який вів з 12 червня 1857 р. по 13 липня 1858 р., в листування, то видно, що Т.Шевченко – глибоко віруюча людина.

У листі до Варвари Рєпніної від 1 січня 1850 р. він писав: «Я тепер, як падаючий у безодню, готовий за все схопитись – жахлива безнадія! Така жахлива, що одна тільки християнська філософія може боротися з нею. Я Вас попрошу, якщо можна дістати в Одесі, – тому що я тут не знайшов, – надіслати мені Фому Кемпійського «Про наслідування Христа». Єдина радість моя тепер – це Євангелія. Я читаю її без тлумачення, щодня й щогодини».

З цією книгою та Євангелією поет не розлучався до кінця своїх днів.

Майже в кожному записі в Щоденнику згадується ім'я Бога. Запис за 25 липня 1857 р.:

«Молю Милосердного Господа скоротити шлях і час до цього безмежного щастя. А тепер, Боже всемогутній, почуй мою чисту щиру молитву і на довго-довго продовж дорогоцінні дні для Слави Божественного Мистецтва і для щастя людей, близьких до нашого люблячого серця…».

«Кобзар» починається молитвою:

Така її доля… О, Боже мій милий,
За що ж ти караєш її молоду.
І закінчується молитвою:
Та нескверними устами
Помолимось Богу.
Та й рушимо тихесенько
В далеку дорогу…

Дослідники творчості Т.Шевченка підрахували, що з 218 віршів «Кобзаря» тільки у 75-ти немає згадки про Бога, близько 150 разів повторюються слова «молитися», «Господа благати» і їм подібні. Слово «Бог» зустрічається 600 разів, 25 разів згадується про Матір Божу, навіть уривок з акафісту до Пречистої Діви Марії цитує поет.

Більшість дослідників творчості Шевченка, крім радянських, свідчать про те, що Тарас Шевченко був глибоко віруючою людиною, відвідував православні храми у Вільному, Петербурзі, Нижньому Новгороді, Києві, на Волині, молився, сповідався, приймав Святе Причастя, говів, малював ікони. Його твори пройняті духом християнської моралі.

Ще один цікавий факт, про який розповів тернопільський священик Михайло Шевченків.

1912 рік, на шевченківські роковини до Києва приїжджає митрополит Андрей Шептицький. Наперед було повідомлено, що в костелі св. Миколая Шептицький буде правити панахиду по Шевченкові. До костела були запрошені студентські хори, в т. ч. хор Духовної академії під проводом О.Кошиця. Костел був переповнений.

Митрополит звернувся до мирян рідною мовою, мовою Тараса. Кияни вперше в храмі почули українську мову. Під час співу «Вічная пам'ять» митрополит став навколішки і співав разом з усіма. Всі наслідували митрополита. Козаки, як по команді, зняли шапки, а жандарми відійшли на іншу вулицю.

Не забуваймо про те, що Т.Шевченко протягом десяти років провів у середовищі російської солдатчини, де більше було міцної російської лайки, ніж слова Божого. Та й серед петербурзької інтелігенції в той час вже були поширені атеїстичні погляди.

Щодо прізвища Шевченко. Академік Яворницький залишив спогади про те, що в запорізькій кошовій школі вчився прадід Т.Г.Шевченка Андрій Товстик, він же Безрідник (був сиротою). Після завершення навчання його було обрано кошовим писарем Запорізької Січі. За сучасним порівнянням – це керівник у генеральському званні головної канцелярії Міністерства оборони України. Цей Андрій Товстик-Безрідник одружився з Єфросинією Іванівною Шевчихою. Він, як людина грамотна, змінив прізвище на Шевченко. (Див. С.В.Чанін «Великий рід людини», ТОВ «Елібре», 2008).

Закінчую словами теж славетного українця Панька Куліша: «Наш єси, поете, а ми народ твій, і духом твоїм дихатимем навіки».

Роман КРИТЮК,
позаштатний кореспондент «Голосу народу»,
с. Стара Ягільниця

Вклоняючись Пророку

У кожному слові – доля України

Не поет – бо це ж до болю мало,
Не трибун – бо це лиш рупор мас,
І вже менш за все – «Кобзар Тарас»
Він, ким зайнялось і запалало.

(Є.Маланюк)

І ось уже майже два століття горить і не згасає у серцях мільйонів українців вогонь Шевченкового слова, його безсмертні заповіти, поради, повчання, накази, прохання.

На порозі святкування 200-літнього ювілею Великого Кобзаря ми ще раз і ще раз переконуємося у невмирущості правди національного генія, що ось вже протягом двох століть показує нам шляхи життя.

Поет і художник, проводир і пророк заглянув глибоко-глибоко в душу кожного українця, закликаючи нас полум'яним словом вивчати свою історію, шанувати мову, берегти прадідівські звичаї, любити рідну землю завжди і до кінця, за будь-яких обставин.

Свою Україну любіть.
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.

Слово Шевченка не має часу. Його актуальність вражаюча. Здається, ніби вчора були написані ці рядки:

У чужому краю,
Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі, а не тілько
На чужому полі.
В своїй хаті своя й правда
І сила, і воля.

Хіба не про нас з вами, не про наших рідних і знайомих, яких доля розкидала по всьому світу, писав Великий Кобзар, хіба не нам нагадує:

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь,
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.

А чи не події останніх днів описані у «Давидових псалмах»?

І так у кожному слові, у кожному рядку, вірші, поемі, картині – доля України, болі українців.

Шевченко – Любов і Краса, Добро і Правда, наша Пісня! І сьогодні ми як ніколи усвідомлюємо, наскільки ця пісня велична, наскільки близька і рідна кожному з нас, незважаючи на вік, уподобання, професію. Адже Шевченко – це Україна, а Україна – передусім Шевченко. Бо де б не був поет, куди б не закидала його доля, він завжди пов'язаний, навіть більше – був квінтесенцією національного, єством своєї Батьківщини. Все своє життя геніальний митець творив пісню, і цією піснею була Україна!

Праведная душе...
Прилини до мене
Хоч на одне слово
Та про Україну
Мені заспівай.

Слово істини шукали у Тараса Шевченка наші предки. Чеснотам правди навчав Великий Кобзар наших батьків. У час інформаційного вихору навчаємось розуму і ми теж у його слові. Щоразу відкриваючи «Кобзар», ми по-новому відкриваємо для себе Шевченка як символ України, нашого братерства, святої воленьки, любові, шани до матері, жінки.

Тож напередодні ювілею Великого Кобзаря перечитаймо знову його пророчі твори, перечитаймо так, як він радив читати нашу історію:

Та читайте
Од слова до слова,
Не минайте ані титли,
Ніже тії коми –
Все розберіть... Та й спитайте
Тоді себе: що ми?
Чиї сини? Яких батьків?

Зоряна ПАХОЛОК,
викладач Чортківського гуманітарно-педагогічного коледжу ім. О.Барвінського

До 200-річчя Великого Кобзаря

«Будеш, батьку, панувати, поки живуть люди»

(Закінчення. Поч. у № 9 від 21 лютого 2014 р.)

Царська Росія, як і всі поневолювачі народів, боялася таких закликів Шевченка, уярмлювала його, а він мужньо боровся, нещадно висміював її і захищав рабські народи.

Більшовицька влада зробила Тараса «своїм» революціонером-демократом і атеїстом, примітивно фальсифікуючи його думки і основоположні принципи, викладені у творчості. Тарас Шевченко був віруючою людиною. Щоб це зрозуміти, достатньо прочитати його поему «Неофіти», уривки з якої часто використовують священики у своїх проповідях. Або уривок з «Кавказу» (звернення до Бога): «...ми віруєм твоїй силі і духу живому. Встане правда! встане воля! і тобі одному помоляться всі язики вовіки і віки!». А також радянські ідеологи тупо і неграмотно твердили, що вживане Шевченком слово «москаль» стосується тільки солдатів, тобто військових. У згаданому вище вірші є такі рядки: «щоб москаль добром і лихом з козаком ділився», «...москалики, що заздріли, то все обчухрали». А в «Розритій могилі» ще зрозумілішим стає, що то надумана фальсифікація: «А тим часом перевертні нехай підростають та поможуть москалеві господарювати», «Дніпро, брат мій, висихає, мене покидає, і могили мої милі москаль розриває...».

У 1964 році широко відзначалось 150-річчя від дня народження поета. За три роки перед тим, у 1961-му, було встановлено лауреатську премію його імені в галузі літератури (першим лауреатом став Павло Тичина, в галузі мистецтва – Платон Майборода). Згодом, 1969 року, встановлено Державну премію ім. Шевченка радянської України, 1999-го – Національну державну премію України, а 4 жовтня 2010 р. Шевченківська визнана найбільш престижною премією в галузі літератури і мистецтва.

Тоді, в часі відзначення півторастолітнього ювілею поета, відбувся патріотичний здвиг українців. Служба безпеки мала багато роботи і неспокою. Окремі вірші були заборонені або не рекомендовані. Українцям весь час заборонялося любити свою неньку Україну. Росію – можна було і похвально заохочувалось.

200-річний ювілей Т.Шевченка – це визначна дата. Як і щорічні березневі Шевченківські дні. Вважаю за доцільне день 9 березня зробити в нашому не тільки національному, а й державному календарі помітним, святковим і вихідним днем. Та чомусь цьогорічній даті не відчувається приділення уваги ні в масштабах держави, ні на місцевому рівні (міста й району). У крамницях відповідного профілю немає в продажу портретів поета, не було й немає у торгпресі іменних календарів чи календариків. Ні в кабінетах, ні в адмінбудинках також немає нічого до ювілею Шевченка. Така ж картина й на вулицях нашого міста: хоча б один стенд з портретом і рядками віршів. Зате повно рекламних щитів. На Майдані у Києві є більше Шевченка, там витає його незламний дух. Гірко на душі від такої неуваги й байдужості до нашого генія, який більше пошанований в ці дні за кордоном, ніж у нас, в зрусифікованій олігархічній республіці.

Тарас Шевченко тріумфально увійшов в моє життя ще в дитячі, дошкільні роки. Як і в кожній українській родині на той час, в нашій хаті на чільному місці висіли образи святих, а на бокових стінах, окрім сімейних фотографій, – портрети Шевченка і Франка. І образи, й портрети прикрашені вишитими рушниками. Від цього хата мала світлий і святковий вигляд, недарма такі хати називали світлицями. На довгому столі лежала велика хлібина, накрита рушником (яка чомусь не черствіла), і «Кобзар».

Батьки мої були, як на той час, досить освічені, мали по 7 класів школи і ще так звану достаточну, куди входили тільки відмінники. Тато ще в 30-ті роки був головою «Просвіти» і завідувачем сільської читальні. У нас була своя сімейна бібліотека. Старша сестра мала вчительську освіту. Старший брат 1943 року (за німців) вступив до першого класу. Отже, вже всі вміли читати, крім мене. Коли в неділю, після церкви, всі сідали за читання, мені, 4-річному хлопчикові, сльози наверталися на очі. Я відчував себе приниженим і нещасним. Тому з великим завзяттям за допомогою брата у неповні п`ять років швидко навчився читати.

Першим віршем з «Кобзаря», який я прочитав, був вірш «Тече вода з-під явора», що асоціювався з долиною під нашим городом, де протікає річка Черкаська із зеленими берегами, калиною й верболозами над водою. А потім була «Катерина», над якою я гірко плакав. Бабка Ганна, яка прийшла до нас в гості, казала: «Ото навчисє читати на свою голову: плакав, коли не вмів читати, і тепер плаче, бо має від того читанє жаль». Вже у зрілому віці, формуючись як майбутній хоровий диригент, дізнався, що 1881 року відомий композитор Микола Аркас за поемою Кобзаря «Катерина» створив одноіменну оперу. Не минало й дня, щоб я не брав «Кобзаря» до рук, читав і якось відразу запам`ятовував його вражаючу поезію. І тепер знаю напам`ять до двох десятків Шевченкових віршів. Найбільш улюбленим моїм віршем був і залишається до цих пір «До Основ`яненка» («Б`ють пороги, місяць сходить»). Може, тому, що його часто декламував своїм приємним баритоном мій тато. Захоплює глибинний зміст цього вірша, ностальгійні почуття за козацькою славою зі стверджуючим оптимістичним закінченням, яке підходить і до сьогоднішнього дня: «...смійся, лютий враже! Та й не дуже, бо все гине, – слава не поляже; не поляже, а розкаже, що діялось в світі, чия правда, чия кривда і чиї ми діти. Наша дума, наша пісня не вмре, не загине... От де, люде, наша слава, слава України!». З цим віршем у свої 10 років я вперше вийшов на концертну сцену в рідному селі Стара Ягільниця (1949 рік), коли широкі верстви громадськості, навчальні заклади відзначали 135-річчя від дня народження Шевченка. Тоді повсюдно висіли його портрети, не те, що нині. Все моє професійне життя, за спеціальністю хорового диригента, пов`язане з музичними творами на слова Кобзаря.

Коли в моїй сім`ї підросли двоє дітей, донька Оксана і син Андрій (11 і 6 років), ми разом здійснили поїздку в стольне місто Київ. А потім – з Подолу по Дніпру на катері до Канева, до найголовнішої могили України, де покоїться наш Пророк. Тихенько, про себе помолившись, упівголоса заспівали «Реве та стогне Дніпр широкий», вдивляючись у хвилі могутньої ріки. Це була чудова, незабутня і значима поїздка в нашому житті. Коли моєму внукові виповнилось 12 років, вони разом з мамою Оксаною також здійснили поїздку до Канева до могили Тараса. У нашому теперішньому міському помешканні красується вишитий портрет Шевченка. У родинній бібліотеці, звичайно ж, є «Кобзар» і повне 5-томне зібрання його творів, видання 1978-1979 рр.

Поезія Шевченка – це як животворне сяйво, що зігріває і збагачує душу. Адже його творчість завжди акуальна. Протягом багатьох років, кожного березня, беру до рук «Кобзаря» і читаю ніби вперше, хоч багато що вже знаю напам`ять. І знову плачу над «Катериною» і над синами Гонти... Читаючи й перечитуючи «Кобзаря», завжди знаходжу щось нове, незвідане. Український народ повинен пишатися тим, що має такого геніального поета, якому, за різними даними, немає рівних в цілому світі. Читаймо Тараса, цінуймо його незрівнянний талант, гордімося і пам`ятаймо: «Тарас Шевченко – вічний, як вічний український народ».

Спи, Тарасе, Батьку рідний,
Поки час не збудить.
Тебе рідна Україна
Повік не забуде! (народ.)

Петро ГОЛІНАТИЙ,
заслужений працівник культури України,
позаштатний кореспондент «Голосу народу»

Маєток на цілий світ

Дев`ятого березня 2014 року минає 200 років із дня народження нашого генія, світоча та Пророка Т.Г.Шевченка. Слово поета завжди з нами, його ніхто вже не заборонить, не вкраде у нас. Це наш світильник розуму й таланту.

Ми – сини та доньки того народу, з якого вийшов наш Тарас, творець безсмертного «Кобзаря», який знає, любить і шанує чи не кожна людина в Україні. Це наш вічний маєток, яким гордимося на цілий світ. Пиймо ж, панове, чисту воду із Шевченкової криниці, щоб вона оздоровила й освіжила нас, влила в наші жили силу й віру у себе, в свій народ, мучений чужими ворогами та своїми доморощеними виродками, але нескорений. «Кобзар» – це книга, в якій селянин чи пан, багатий чи бідний, наймит чи вдова, сирота чи жебрак знайде для себе «щиру правду і слово ласкаве». Перечитуючи безсмертні його, «Кобзаря», сторінки, ми знаходимо розраду, потіху у горі, вчимося бути людьми навіть тоді, коли, здається, вже нема ніякого виходу. Він лікує наші моральні рани, вселяє надію на кращі часи, допомагає перенести біль серця сироті, вдові чи зрадженій дівчині. У цій безсмертній книзі любовно оспівана наша земля, пахощі ланів широкополих, шум ревучого Дніпра, чари місячних ночей, краса рідної пісні. Словом своїм поет заприсягнувся прославити рідний народ:

Возвеличу малих отих рабів німих,
І на сторожі коло них поставлю слово.

Поет часто плакав над гіркою долею жінки. Він рано втратив матір, бачив невтішне життя своїх сестер, ставав на захист нещасної вдови, обдуреної дівчини-покритки чи багатої княжни. Його героїні з горя ставали совами чи відьмами.

Моя це мати і сестра,
Моя це відьма, щоб ви знали.

Шевченків «Кобзар» – це героїка нашої історії. У ньому глибоко оспівано події минулого, криваву боротьбу народу з ворогами. Його безсмертні поеми «Гайдамаки», «Іван Підкова», «Гамалія», «Тарасова ніч» свідчать про нескореність і вічне прагнення народу України до волі, до світла. Герої цих творів – орли, звитяжці, що не знають страху і глузують над смертю. Поет по-батьківськи називає їх синами й орлами.

Царська Росія була тюрмою для ста восьми народів. Це добре розумів поет і картав царів у поемах «Сон», «Кавказ», «І мертвим, і живим», особливо викриваючи політику Петра І та Катерини ІІ:

Кати! Кати! Людоїди!
Наїлись обоє. Накралися.
А що взяли
На той світ з собою?

Розбійниками, людоїдами, що правду побороли, називає він колонізаторів, деспотів-царів. Це за їх панування процвітали неправда й неволя, мовчав замучений народ, стогнали каторжники у Сибіру, щоб добути більше золота неситому цареві.

Глибоко переймався наш Кобзар і долею інших народів. З болем у серці писав про чехів і поляків, киргизів та казахів. У 1845 році написав поему «Кавказ», в якій засудив загарбницьку війну російського царизму в Чечні, очолювану лютим генералом О.П.Єрмоловим, що прагнув зламати опір народів Кавказу. Ця поема актуальна і в наш час та перекладена 74-ма мовами народів світу:

За горами гори, хмарами повиті,
Засіяні горем, кровію политі.

Ще так недавно ці рядки читав вірменин Сергій Нігоян, який був жорстоко вбитий у Києві на Майдані за те, що відстоював свободу братнього народу.

Та чи зможуть криваві диктатори спинити потяг людей до волі, до справедливості? Не встануть вже білорус Михайло Жизневський, українці Роман Сеник та Юрій Вербицький й «Небесна сотня», бо вони своєю кров`ю окропили свободу українського народу. Вічна їм слава і пам`ять. Чи не нагадує це часи, коли п`яна матросня Муравйова під Крутами вбивала зі звірячою жорстокістю наших молодих воїнів та студентів, що вийшли на бій за рідний Київ? Різниця лише в тому, що під Крутами були чужинці, а в Києві – свої вбивці.

Є у Шевченка слова і для тих, хто стоїть сьогодні на Майдані:

Борітеся – поборете,
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас сила
І воля святая!

Поет добре розумів, що тільки освіта допомагає зберегти національне обличчя рідного народу. Мабуть, тому по всій нашій державі діє товариство «Просвіта» імені Шевченка. Це ж він закликав:

Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте.
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.

Чому ж цураємось рідного слова, рідної пісні, закриваємо українські школи? Це запитання до сучасних правителів, що в гонитві за багатством «оглухли, не чують і правдою торгують». Схаменіться, поки є час, бо народ – справедливий суддя, він вам ніколи не простить наруги над собою і своїми нащадками. Пам`ятаймо заклик Шевченка:

Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата.
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.

Марія ВИННИЧУК,
позаштатний кореспондент
«Голосу народу», с. Милівці

№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

голос народу

Хроніка буремних днів

Є найвищий чин – Батьківщини син

20 лютого...

Надвечір'я… «Слухайте всі! Надійшла інформація: «тітушки» направляються на Тернопільщину!» – розповсюдилося по Чортківщині. Вартові розпочали патрулювання, щоби в місто ніякими шляхами не потрапили «тітушки» та силовики. Можна сказати, «накручені» інформацією про наближення до Чорткова автобусів чи то з одеськими, чи то з донецькими номерами, якими везуть кримінальних найманців-«тітушок», самоорганізувалися чотири масові блокпости: на кільцевій – у напрямку на Ягільницю, на роздоріжжі Білобожницького напрямку, в мікрорайоні Синякового побіля

автозаправки та в смт Заводське; визначено патрулювання вулицями міста. Загалом майже на кожному блокпосту в ніч із 20-го на 21 лютого перебувало близько півтисячі людей, які розтягнулися по узбіччях невеликими групами на відстані кількох сотень метрів. Слід сказати, на проїжджих частинах сіл, зокрема – Свидові, Нагірянці, сільчани також встановили блокпости. Здавалось, всі юнаки, мужчини міста і ближніх сіл разом із представниками правоохоронних органів району стали в оборону.

21 лютого...

Вже наступного дня процес блокпостів був чіткіше врегульований. Патруль перевіряв усі авто. Водії до ситуації поставилися з розумінням. Утім ані «тітушок», ані підозрілих автомобілів зі заїжджими особами не виявлено. На дорогах і в місті – абсолютний порядок. Самооборонівці мають намір вартувати доти, доки буде потреба.

Було дано чітку вказівку щодо призупинення роботи всіх розважальних закладів району,

повного закриття інтерактивних клубів, обмеження продажу алкогольних напоїв у нічний час і надійного заховання зброї, бо, як відомо, в районі є багато мисливців, які володіють зареєстрованою зброєю.

Організовано забір донорської крові для виготовлення необхідної медичної сировини, яку вкрай потребують при лікуванні поранених.

22 лютого... Сьома година вечора

Вклонімось низько, станьмо на коліна,
Запалім свічку, друже, ти і я –
В скорботі наша рідна Україна
За тими, хто віддав своє життя!

Чортківщина, як і вся Україна, оплакує загиблих Героїв. Дякувати Богу, серед них немає чортківчан, та всі лицарі Небесної сотні – наші краяни, бо край у нас один – Україна.

І плакало небо дощовими краплинами, плакала земля талим снігом, сльози гіркоти обпікали обличчя, до щему тужливо палахкотіли свічі… А на фотознімках, які тримала чортківська юнь, – щирі погляди загиблих Героїв…

...Мамо, я у Києві, тут дуже гаряче, як у кратері. Ти, будь ласка, вклякни, помолись, бо я – на прицілі у снайпера… Моя юність чомусь пахне гумою… Мамо, мабуть, це вже все. Сорочка залишиться білою... Люблю, обіймаю Тебе, цілую разом з Україною! Може, в снайпера донька-ровесниця, дев'ятнадцять також у зимі... Яка доля для неї простелиться? Чи знайде вона щастя в житті? Не клени його, мамо ріднесенька! Без Ісуса горобчик і сам не впаде... Я жертвую життя молодесеньке, Щоб сказали: Хрещатик вже вільно цвіте! Ми посіяли зерна, як грона, на грушевській бруківці зійдуть… Слава, друже, Тобі з оборони! Кращі квіти героям цвітуть!

Немає слів... і сліз уже нема...
І серце, мов одна відкрита рана....
Болить, пече, навіки проводжа тих,
Хто відходить в вічність із Майдану...

Щодня, 20 – 24 лютого...

Народні віча на площі імені Героїв Євромайдану збирали якнайчисельнішу кількість наших краян, і кожен бажаючий мав змогу висловитися.

У виступах домінувало: єднання в спільній молитві за світлу долю України, виваженість усіх дій та вчинків, повнота люстрації всіх щаблів владних структур.

Отець Михаїл Левкович зачитав рішення Сеноду УПЦ КП, який проходив під головуванням Патріарха Філарета, щодо припинення з 20 лютого ц. р. поминання влади під час Богослужінь на термін – до наступного рішення священного Сеноду та вимог усім представникам влади про особисту відповідальність кожного за невинно пролиту кров.

Зверталися до чортківчан і священнослужителі з Польщі – о. Ярослав, із Швейцарії – о. Клаус, висловлюючи від імені всіх своїх земляків, усіх священиків солідарність з українським народом. Зокрема о. Ярослав повідомив, що в усіх домініканських костелах, соборах, монастирях відбуваються святі меси, літургії за Україну (деякі навіть українською мовою). Отець Клаус, який ще від 30 листопада ревно стежить за подіями в Україні, розділив увесь біль з українським народом, повідуючи про свою надзвичайну враженість від єдності та героїзму українців.

Отець Володимир Заболотний акцентував на перезавантаженні в першу чергу самих себе. Мовляв, повинна бути люстрація своєї душі, а не лише влади. Висловив і занепокоєння від непримирення щодо продовження отієї корупційної системи в усіх сферах життя нашого району.

Свої почування, болі, пережиття передали на загал і ті, котрі побували в самісінькому епіцентрі війни – А.Талац, І.Козак, О.Барна. Їх розповіді деталізовано в сьогоднішньому випуску сторінки «Четвертий кут».

Коли зачитували всіх загиблих Героїв поіменно, у високості здійнялися голуби… Зворушливість цієї миті словами не передати. Адже вони – символ миру та любові. Крізь похмурі хмари пробилися сонячні промені, даруючи тепло землі. Й знову символіка: золоті промені, як погляди наших Героїв, із вдячністю за пам'ять ніжно торкалися кожного…

Представники штабу національного спротиву звітували про проведену роботу поетапно; а також надали повну звітність щодо отриманих та використаних коштів (станом на 24 лютого зібрано 607 тис. 290 грн., залишок – 238 тис. 579 грн.; усі кошти пішли лише на потреби Майдану). Та збір коштів продовжується: для матеріальної підтримки сімей загиблих і Майдану, адже він досі стоїть і стоятиме до остаточної перемоги.

А також висунуто пропозиції: фотознімки всіх полеглих Героїв Майдану в знак шани розмістити на дошці Пам'яті в центрі міста; знову ж таки перейменувати центральну площу імені Героїв Євромайдану на Майдан людської гідності.

Щонеділі о 12 год. 30 хв. на центральному майдані міста відбуватимуться віча.

… Рубікон перейдено.
Вкраїна сходить переймами
в очікуванні…

Майдане, будь! Ти просто маєш бути!
Заради тих, хто зліг і поки ще живе!
Герої з нами, кров їх не забута,
Допоки сонце світить і Дніпро реве!

Тетяна ЛЯКУШ
Фото ***Ореста ЛИЖЕЧКИ***

(Використані віршовані рядки Катерини Черняк, Івана Кушніра, о. Петра Половка, Олександра Смика)

№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

ЧЕТВЕРТИЙ КУТ

Побратими

Хлопці спільної групи крові

Споконвіку жінка-українка тримала в хаті три кути. А наші предки-козаки залишали рідні домівки та їхали на Січ боронити славу України-неньки, зберігати її устої, націю й насліддя. То був їх, чоловічий четвертий кут. Нині ж, у міжчассі першої чверті XXI століття, новою формацією, праобразом Запорозької Січі став Майдан.

У них – особливі погляди, особливі рухи та й слова, мовлені в скупому чоловічому одкровенні. Помережані травмами як не голови, то кінцівки. Бо вони щойно з війни. Хтось кілька днів тому, хтось – кілька годин.

«А хто ж, як не я?!»

Іван Козак дістав перелом пальців руки в часі четвертого перебування на Майдані. Було то 21 січня. В бою, бо просто сутичками назвати протистояння, заміщане на потоках крові, не повертається язик. Розповідає:

– Там стояла 3-я сотня, «Правий сектор», причім самі східняки – херсонці, миколаївці, дніпропетровці, дніпродзержинці. Були хлопці з Полтави й Сум. Нас прийшло десь шестеро-семеро – хлопців із Чортківщини та Борщівщини. І майже стільки ж львів`ян. Рано, десь о сьомій, повідомили з Майдану, що приїхали поляки, тому більшість і вирушила туди, а нас залишилося на місці чоловік двісті. І тут беркутівці, чисельністю до 300-та, пішли на нас штурмом. Газові, світлошумові гранати, все в диму, суцільна темнота. Відкрив очі, а вони, ті нелюди, вже метрів за десять від нас. Тих, хто тікав, добивали жорстоко й немилосердно. Мене наздогнали на повороті біля Жовтневого палацу і збили. Врятувало те, що мав на собі військову хутряну куртку та ватний комбінезон, а то би зламали хребет. Кров струмить, я руки розкинув і вдав, що неживий, аби вступилися. Де там! Роблять «зачистку», тягнуть за руки-ноги аж до барикад: кого пораненого, кого забитого, кого живого – всіх забирали. На Грушевського був медпункт, туди й мене притягнули й кинули на купу тіл. Там вже «сортували» – дві «швидкі» розвозили по СІЗО, лікарнях. Отоді, як лежав, я й почув від одного з беркутівців, що курили поруч, що він з Калуги. Це ж «братня» Росія, її поміч!..

Далі, коли до машини «швидкої» вантажили, каже п. Іван, йому й зламали пальці. Думав, що тим не обійдеться. Та, мабуть, народився під щасливою зіркою, бо перегодом, як мітингувальники пішли в наступ і відтіснили «Беркут», випустила його з машини якась докторка-українка, випустила на бокові двері й хлопцям припоручила, аби сховали бранця в натовпі. А вже в Будинку профспілок комендант зв`язався із нардепом-свободівцем Олегом Сиротюком, той і відправив його першим же бусом на Тернопіль, лікуватися. Два тижні, каже, пролежав у лікарні.

Іван Козак – колишній військовослужбовець надстрокової служби, свого часу проїхав пів-Союзу, бачив і Казахстан, і Іркутськ, всілякі народи. Але з такими катами не зустрічався ніде, в жодній цивілізованій країні у XXI столітті подібного не чинили.

Як перший раз на Майдан приїхав, пригадує, бесідував із черкащанами. Була у них тоді одна ціль: відставка Януковича. Майдан людей перевиховав, тепер, каже, зовсім інакшу свідомість дістали: «Ми – за зміну всього державного правління України, від сільської ради до Верховної. То є вимога Майдану, «Правого сектора», «Спільної справи». І будемо стояти до кінця. У мене рука ще трохи болить, бо гіпс тільки зняли. Та я знову поїду. Бо хто ж, як не я?!».

«Ті звірі душили мене прапором...»

Андрій Талац за часом перебування на Майдані поміж інших хлопців направду рекордсмен. Такі, як він, – то рушійна сила, міцне осердя формації, зродженої «патологією» наших державних правителів. Тому й не дивно, що він перебував там найзакривавленіших та найдоленосніших лютневих днів. У вівторок, 18-го, після розгону маніфестації під парламентом, коли наступ-відступ змінювалися поперемінно разів зо п`ять, переслідувані беркутівцями, разом із іншими мітингувальниками вискочили на горище дев`ятиповерхівки. Внизу вибухнула граната, четверо «амбалів» заскочили їх, зняли, спускали зі сходів. Його намагалися поставити на коліна, били по голові. Відібрали телефон і гроші, та найболючіше для п. Андрія, що душили полотнищем жовто-блакитного знамена, котре він завжди носить на собі, запихали до рота. «Спустившись» донизу й одразу втрапивши до гурту поранених, намагався вирятуватись: обмащував себе кров`ю, що юшила з голови якоїсь жінки, котрій робили перев`язку. Разом із іншими пораненими бранцями втрапив до сусіднього подвір`я. Хоч вже бачив всього, там був жах: завантажену «швидку» на його очах беркутівці з реготом підірвали гранатою. У нього з кишені відібрали два образки й подерли. І все ж йому, вважає, пощастило: групу поранених, збитих забрали до якоїсь євангелістської церкви. Звідтіля він і випросився на Майдан, йому допомогли й вийти непоміченим, і «розчинитися» в натовпі...

Ледь стримує сльози: коли побачив пагорб біля Хрещатика, всуціль встелений квітами й свічами на честь полеглих його побратимів по духу, мало не стало зле. «Хлопці, не повірите, – каже, – вчора виходить на сцену ветеран Вітчизняної війни, 86 років, весь у медалях і ще учасник Автомайдану! Хто зламає такий народ? Я впевнений, що і Донецьк, і Харків, і Луганськ – всі вони підуть за нами...».

«Вони ішли, як штурмові загони»

Василь Слободян поміж хлопців – наших візаві почувається найбільшим щасливчиком, каже: «З них я найменше дістав, не зазнав уражень». Він наразі побував на Майдані двічі, проте, як принагідно додають побратими-земляки, найбільш скрутної пори. Першого разу долучився до подій на Грушевського, другого – ось тепер (приїхав вночі перед нашим інтерв`ю).

Окремі епізоди п. Василь не деталізує, переважно відмовчується. Зате вдається до аналітики: узагальнює, робить висновки з націленістю у майбутність. Каже: «Східняки, українці з центральних областей колись зневажали слова «Слава Україні! Героям слава!». А тепер вони їх вигукують залюбки, бо зрозуміли справжній смисл. Ми виходили з барикад – брудні, неголені, зморені боями, а жінки-киянки обіймали нас і плакали. Дівчата-студентки в українських строях вигукували гасла і славили героїв. Це не може не вражати».

Упевнений на всі сто: наших бійців, згрупованих по сотнях (їхньою була 4-а сотня), рятували вервички (вона у нього й досі на грудях), котрі разом із видрукуваною молитвою на Майдані роздавали дівчата-волонтерки. І це додавало сил та віри в перемогу над озвірілими силовиками.

– Беркутівців хто виховав? – розмірковує далі. – Почав Кучма, довів Ющенко, бо любив поради їм давати, розширив ту структуру, а Янукович її узаконив. Її треба зруйнувати і не вводити більше. Отам, на Грушевського, стояли внутрішні війська, 18-19-річні хлопці, а ззаду – «Беркут». Передні стояли рядами, а ті, що ззаду, кучкувалися, курили. Якби ці почали відступати, по них би стріляли. Вони ішли, як штурмові загони...

А ще, додає, біля Маріїнського парку позаду беркутівців цивільні «тітушки» лупили по мітингувальниках зі зброї, що й засвідчує, що влада і міліція були спільні в своїх діях. І що «тітушки», як і беркутівці, навіть в часі ведення бойових дій займалися мародерством (у них з Олегом Барною після штурму Жовтневого палацу пропали залишені там сумки). В унісон зі своїм побратимом Богданом Саварином не без гордості і з милою втіхою пригадує, як до бойової симфонії Майдану долучались жінки-киянки в дорогих шубах чи манто, дублянках: підстеливши їх під коліна, вклякали й розбирали бруківку, прагнучи забезпечити протестувальників знаряддям боротьби. Каже: «Ще є бажання їхати, відстоювати свою позицію, свою думку. Але щоб та думка зійшлась на нашій спільній думці. Як знов ділитимемось – знову матимемо хаос і протистояння...».

«Не називайте нас героями»

Майданний період у життєписі Богдана Саварина наразі умістив чотири відтинки. Вперше втрапив туди на самих початках, 2 грудня; вдруге – за спроби силовиків розігнати Майдан, 11 грудня; наступного в часі прийняття провладним парламентом «драконівських» законів, 16 січня. Останні в часі відвідини, а точніше, участь у боях, – 17 лютого. Тоді й дістав контузію.

Їх колона спинилася на розі вулиці Грушевського та Кріпосного провулку. Силовики тричі вдавалися до артпідготовки. Відтак прорвали наші ряди. На тім відтинку до 50 метрів одразу полягло до півста наших хлопців, хоча ЗМІ згодом оприлюднять лише сімох. Під час відступу й зазнав міцного удару в потилицю, проте тоді ще був у монтажній касці. Другий удар котрогось зі звірів припав на чоло, ближче до скроні. Здавалося, що розколовся череп, відтак – провал пам`яті. Його відтягнули двоє дівчат, що їхали на Майдан із нашого краю в паралельному бусі («вони, – каже, – мої берегині»). Потрапив до юрби таких самих поранених, заюшених кров`ю. Бачив, як прицільно добивали людей. Хлопці-волонтери дотягнули до Будинку офіцерів, де був тимчасовий госпіталь. Там побачив три трупи: усміхненого юнака, літнього сотника і хлопця, котрого переїхала машина. І тут врапт – свого побратима Олега Барну: око у нього запливло цілковито, розсічене надбрів`я.

– Я аж сльозу пустив, як побачив, що він живий, – зізнається п. Богдан. – Не знав, чи Василь живий, інші хлопці. Бо силовики не залишали в живих нікого після себе...

Виявляється, Олег Барна за першої атаки травму одержав, а за другої його зовсім відімкнуло. І от їх обидвох забирають до «швидкої» з наміром доставити до тієї славнозвісної лікарні, звідкіля львів`янина Андрія Вербіцького викрали та замордували в лісі, й Ігоря Луценка. Привезли й наших хлопців туди, найменованих екстремістами. На що, скажіть, можна було сподіватися?

Богданові Саварину наклали три шви, а далі він випросився, під супроводом волонтерів ще з двома пораненими дістався до знайомих у центр з лікування СНІДу, де теж був розгорнутий госпіталь, – там почувалися безпечніше. Як виявилось потому, дощенту згорів Будинок профспілок, де також був госпіталь й куди їм із Олегом пропонувалося їхати. Якби, каже, втрапили туди, не було б їх вже в живих...

– Чому поїхав на Майдан? – перепитує. – Бо терпіти не можу жодної несправедливості. А її накопичилось – через край. Для мене, хоч я й колишній працівник МВС (майже два десятки літ пропрацював у Чортківському СІЗО), поняття «міліція» і «бандитизм» рівнозначні. Куди ж далі?

«Майдан стоятиме. Майдан – то народ»

– Із ваших розповідей, отієї сповіді перед краянами, відчувається, що Майдан став вашим єством. А що таке Майдан у свідомості кожного?

– Щоб зрозуміти, що є Майдан, треба там бути. Майдан – то є сила. То є народ.

– І це немов окрема формація?

– Це держава в державі! Так, як колись козаки писали до турецького султана – всі разом, громадою...

– Як Запорозька Січ...

– Так! По всій Україні чиновники нехай забудуть про хабарі, бо люди їх тепер здатні розірвати!

– Майдан стоїть...

– І буде стояти!

– А як вчинити, щоб його дух розповсюдився на все наше життя? Що для цього треба?

– На даний час у людей піднявся рівень патріотизму, аж зашкалює. Люди зрозуміли – й на Сході, й на Півдні, що то є українець. І це вже не ті українці, що в 40-х роках XX століття, як були повстанці УПА. Зараз молодь свідома себе і світу, бачить, як живуть в цивілізованих, розвинутих державах, і хоче, щоб і ми так жили, і наступні покоління.

– І все ж: доки стоятиме Майдан?

– Безстроково! Нехай навіть один намет, нехай символічний, а залишиться. Як нагадування, що народ не спить і напоготові. Щоб не забували, що то є – народ...

Анна БЛАЖЕНКО

Фото ***Ореста ЛИЖЕЧКИ і Тетяни ЛЯКУШ***

На знімку зліва направо:
І.Козак, А.Талац, В.Слободян, О.Барна, Б.Саварин.

Спадкоємність

Пам`ять – як світло

У Горішньовигнанському навчально-виховному комплексі «Загальноосвітній навчальний заклад І – ІІІ ст. – дошкільний навчальний заклад» відбулася лінійка-реквієм як пам`ять про загиблих Героїв Майдану.

Заступник директора акцентувала увагу, що сьогодні Майдан – це символ перемоги й водночас це біль. Біль через те, що була кров, були смерть і рани, і втрати, великі втрати... Старшокласники тримали портрети Героїв, учні молодших класів зі свічок виклали хрест Пам`яті. Хай вічна пам`ять як свіча горить для миролюбного вкраїнського народу. І хай додасться світла в серці кожного із нас, у нашому житті. Будьмо гідні їх подвигу, їхньої пам`яті, їхньої жертви. Вічна слава Героям!

Галина ЧАЙКОВСЬКА-КІНЬ,
заступник директора Горішньовигнанського НВК з навчально-виховної роботи

«Храни вас, Боже, там, на небі, ви в душах наших навіки!»

23 лютого небайдужі мешканці села Заболотівка зібралися чисельною громадою біля фігури Ісуса Хреста, щоб вшанувати пам'ять «Небесної сотні», помолитися за їх душі та виступити на підтримку Майдану у Києві.

Захід організували заболотівські учні та студенти. Запрошені були парох місцевого храму Пресвятої Трійці о. Ігор Лесюк, сільський голова Михайло Фойдюк та депутат районної ради від ВО «Батьківщина» Марія Гаджала.

Перед молебнем люди запалили свічки біля підніжжя Ісуса Христа. Після молитви віче розпочали з Гімну України, його співав сільський церковний хор. У виступах промовці виголошували невдоволення діючою владою, морально підтримували тих, хто на барикадах захищає свій народ, але найбільше линули слова співчуття та подяки славним синам України, які поклали своє життя за наше майбутнє:

За що синів так катували?
За що з життя вони пішли?
Вони ж бо нас оберігали!
З колін державу підняли!
За вас ми молимось, рідненькі,
Герої наші назавжди!
Храни вас, Боже, там, на небі,
Ви в душах наших навіки!

Священик закликав до постійної молитви і за тих, кого вже немає, і за тих, хто ще в епіцентрі Революції, бо це найсильніша зброя проти всього злого. «Зараз як ніколи ми повинні молитися за душі тих, хто підняв нашу країну, ми повинні зрозуміти, що на першому місці мають бути моральні, патріотичні цінності. Кожен має вбити в собі «януковича», тільки тоді ми зможемо збудувати нову демократичну державу», – сказав о. Ігор Лесюк.

Крім цього, напередодні мітингу з допомогою учнів школи було зібрано більше 5 тисяч гривень, продуктів, одягу та медикаментів для підтримки Майдану. Кожен давав те, що міг, бо хотів, щоб і його жертва допомогла майданівцям.

Я вірю – вільній Україні бути! Я знаю, її садам цвісти. Якщо за наше майбутнє на Майдані разом стали внуки, батьки і діди!

Ірина ПОПАДЮК,
студентка ІІІ курсу спеціальності «Журналістика» ЧНУ ім. Юрія Федьковича

До Міжнародного дня рідної мови

Передамо нащадкам наш найбільший скарб

Можеш мов багато знати,
Кожну мову шанувати,
Та одну із мов усіх,
Щоб у серці ти зберіг.
В серці ніжну і погідну
Збережу я мову рідну – українську.

Залісянська ЗОШ І-ІІ ст. є основним осередком, де вшановуються ці духовні засади. Саме про них йшлося в тижні, присвяченому Міжнародному дню рідної мови. З учнями 6-го класу проведено виховну годину на тему: «Передамо нащадкам наш найбільший скарб – рідну мову»; 5-го – урок-екскурс «Сторінками української абетки», семикласниками – мовну гру «Мова – життя духовного основа». Завершив тиждень мови усний журнал «Мовний дивосвіт».

Перед цим присутні на заході учні, вчителі, жителі села вшанували пам`ять Героїв Майдану – Небесної сотні, які загинули від куль снайперів під час трагічних подій у центрі Києва і душу й тіло віддали за свободу України. Школярі разом з учителями і директором школи А.В.Міщієм запалили поминальні свічки. Разом помолилися за всіх постраждалих у сутичках, а також за те, щоби подібні трагедії більше ніколи не повторювались в українській історії.

Кожен схилив голову перед жертвами і не стримуючи сліз слухав пісню «Піккардійської Терції» «Пливе кача по Тисині», що стала гімном пам`яті Небесної сотні.

«Герої не вмирають!» – ці слова були на вустах у кожного, хто був присутній у залі.

Даний захід проходив під керівництвом учителя української мови та літератури Н.О.Довбуш.

Далі в усному журналі «Мовний дивосвіт» виступаючі відзначили, що наше українське слово набирало сили ще на пергаментах Нестора Літописця, шліфувалося у творах Г.Сковороди, поглиблювалося під пером І.Котляревського, особливо Т.Шевченка.

Мова – одне з найцінніших надбань, яке створили й залишили нам наші попередники. Звучала поезія про велич рідної мови, палкі заклики берегти і шанувати рідне слово. На завершення усного журналу прозвучала «Молитва до мови» К.Мотрич. Тож бережімо рідну перлину – українську мову, не даймо їй загинути, адже:

Усіх нас «Кобзар» навчає, як мову і край свій любити.
Свята Біблія навчає гріхів не робити.
Якщо стануть настільними ці книги священні –
Доброта людей й безгрішність будуть незнищенні.

Марія ВАСИЛІВ,
завідуюча бібліотекою-філіалом с. Залісся

Наше

Історія школи с. Стара Ягільниця

(До 100-річчя від відкриття приміщення сучасної школи)

Власне, школа у нашому селі була ще XVIII ст., що є офіційно задокументовано. А от приміщенню, в якому розміщується зараз навчальний заклад, цього року виповнюється 100 літ. Працюючи над книгою про освіту у Старій Ягільниці, дослідив цікавий історичний матеріал, з окремими нотатками якого хочу ознайомити усіх жителів Чортківщини у ювілейний для нашої школи рік.

Коли і хто відкрив школу в нашому селі, знайти в архівних документах мені не вдалося. Не будемо заглядати в часи Київської Русі (тоді вже існували школи), а покладемося на перекази про те, що навпроти церкви від кута Меморіалу до гаража Остапа Гладуна стояв будинок школи. Можна припустити, що це приміщення школи побудоване одночасно з будівництвом церкви в 1794 р. Зведенням цих важливих для села споруд, мабуть, займались пани Развадовські. Вони тоді володіли с. Ягольницею Старою. Що сталося з приміщенням школи – невідомо. Можливо, в ньому навчав дітей Вінцент Ясінський. Його прізвище засвідчене в Збірнику документів за 1871 р. Школа тоді була тривіальна (початкова), один вчитель. У такому збірнику документів за 1874 р. школа названа народною, учитель той же. Це саме записано в Збірнику за 1881 р., тільки школу названо філіальною. Вчитель – Вінцент Ясінський.

В іншому документі зазначається, що у 80-х роках XIX ст. в с. Ягольниця Стара була початкова школа з одним учителем.

Аналізуючи спогади Івана Цибульського, довголітнього директора нашої школи, і заслуженого діяча шкільництва Лева Ясінчука з Білобожниці («Чортківська округа»), довідуємося, що тоді «дяковчителем» був Самійло Ласовський. Навчав він дітей в «дяківці» – хаті під червоною черепицею, що стояла на подвір`ї старого клубу, якого тоді ще не було.

На початку 90-х років XIX ст. вчителем і керівником школи був Петро Коструба (1850 – 1926), родом із Золочівщини. Тут, в Старій Ягільниці, похована його перша дружина Кароліна (1852 – 1893).

Він одружився вдруге з донькою керівника школи в Полівцях Павляка. Народилися два відомих сини Петро і Теофіл. У 1910 р. сім`я Кострубів залишає Стару Ягольницю і переїжджає в Станіслав.

Керівником школи стає Олексій Шевчук з Шульганівки.

Священиком тоді був о. Мар`ян Крушельницький, видатний громадський діяч Чортківської округи. У 1912 р. війтом села обрали Онуфрія Басістого, асесорами Дем`яна Ревуцького, Дмитра Тильного, писарем Івана Тильного. Він був не лише писарем, а й дяком, бібліотекарем «Просвіти». Іван Тильний обирався писарем с. Черкавщина. Це перший бібліотекар нашого села. Актив села був сильний. Основною мрією отця Мар`яна Крушельницького було побудувати церкву і школу. Вже й гроші зібрали на будову церкви, придбали площу (де зараз Меморіал). Та разом з громадою вирішили спочатку побудувати школу, а потім – церкву. У документах Державного архіву Тернопільської області записано: «…бюджет села в 1912 р. становив 7468. У 1914 році бюджет було збільшено в зв`язку з будівництвом школи». Сума не вказана. Школу звели, але не закінчили. Перешкодила Перша світова війна. Гроші знецінились, і нової церкви не збудували. У селі говорили, що школу збудували за церковні гроші. Як бачимо з документа, це не відповідає дійсності.

У час війни школа не працювала. У 1921 р. до нас прийшли вчителі Цибульські – Іван Тимофійович, родом з Бичківців, й Іванна Михайлівна (дівоче прізвище Захарчук, з Кривенького). На долю Цибульських випало завершити будову нової школи. Іван Тимофійович домігся коштів. Спочатку впорядкували квартиру, яка займала дві кімнати і кухню на першому й ще дві кімнати на другому поверхах. А тим часом школа (два класи) працювала на Горбі, де зараз хата Правецького, одну кімнату винаймали в Данила Голінатого.

Від 1930 р. школа була трикласною. В архівних документах за 1935 р. засвідчено: «школа триклясова утраквістична, в Черкавщині 1 кл. з польською мовою викладання». Це підтверджує і свідоцтво учня Мар`яна Старовського про закінчення ним другого класу в 1931 р. «Трикласової Публічної школи Повшехної в Ягольниці Старій». Учитель – Ян Баліцький.

У середині 30-х років були вже четвертий і п`ятий класи. Учителькою була пані Пйонтровська, дуже строга. Ходила з лозиною в руках поміж рядами парт і била дітей за найменші огріхи. Розмовляла тільки польською мовою. Шостий і сьомий класи учні кінчали в Ягільниці Новій.

В архівних документах є запис, що до 1939 р. в Старій Ягільниці була семирічка і п`ять учителів навчали 165 учнів. Але це було, мабуть, за «перших совєтів» у 1939 – 1941 роках.

За німецької окупації школа працювала. Учителями були Цибульські, їхній син Михайло, донька священика Івана Романовського Оля, Омелян Яворський. Згодом Оля вийшла заміж за Омеляна. Тут у них народився син Олександр, котрий проживає у Чорткові. До 1949 р. Яворські працювали вчителями в Бичківцях.

Молодший син Цибульських Євген воював у дивізії «Галичина», а потім – в рядах УПА. Загинув в бою з військами НКВС в лісі «Дача Галілея». За першої комуністичної окупації 1939 – 1941 рр. репресивні органи радянської влади не встигли розправитися з сім`єю Цибульських. З наближенням фронту весною 1944 р., щоб не потрапити до рук «кадебістів», Цибульські покинули Стару Ягільницю, виїхали на Лемківщину і опинились у Канаді. Це була шанована і авторитетна сім`я в селі.

Під час війни в 1944 р. радянські війська обстріляли село, снарядом було збито дах на будинку школи, і вона згоріла. Рештки

розтягли люди. Залишилися стіни і металеві балки. Тоді збили передню баню на церкві.

Школа працювала в новозбудованій хаті Сапіщуків, які були в підпіллі, а потім загинули. Директором був Богдан Будник, який за німецької окупації видавав у Чорткові газету «Тризуб». Його доля невідома.

У 1946 – 1950 роках директором школи працював Корнило Шевчук. Стара Ягільниця – його рідне село. На його долю випало відремонтувати двоповерховий будинок школи. Тоді надзвичайно важко було з матеріалами. Районна влада розбирала в с. Біла людські стодоли і матеріали возили на відбудову школи. Приміщення ввели в експлуатацію в 1950 р., а директора заарештували і вивезли на Сибір, бо він – націоналіст, за Польщі сидів у Березі Картузькій (табір для «перевиховання» українців).

...Зараз приміщення школи в гарному стані: чистота, порядок, відчуття домашнього затишку. Але воно не відповідає сучасному стану навчання. Немає спортивного залу, відповідної теплої майстерні, гідної їдальні. Навіть учительської кімнати немає.

У 60-х роках минулого століття з допомогою колгоспу «Радянська Україна» (голова – Осеняк) було виготовлено 12 томів документації на побудову додаткового приміщення школи. Але директор навчального закладу Надія Маракіна, повернувшись із декретної відпустки, заявила, що цього робити не потрібно.

У 1989 р. з ініціативи голови колгоспу ім. Т.Шевченка Івана Войцишина було побудовано приміщення зразкової школи з басейном. Але розвал СРСР зашкодив закінчити будівництво. Вже понад 20 років стоїть новобудова незавершеною, як свідок безгосподарства ненаситної влади. А діти і вчителі страждають від незручностей у столітньому приміщенні школи. Щастя, що вона має добрих спонсорів. Це приватні аграрне підприємство «Довіра» (директор – Іван Войцишин) та підприємець, колишній учень

нашої школи Петро Сандуляк.

Зараз в нашій школі навчається 49 учнів. Їх навчають і виховують 15 вчителів. Директор – Надія Сенів.

Бажаю вчителям і учням міцного здоров`я, успіхів у навчанні та праці.

Список керівників школи (більшість із них була справжніми фахівцями педагогічної справи, хоча зустрічались і випадкові люди):

1. Вінцент Ясінський – 1871 – 1881
2. Самійло Ласовський – 1882 – 1890
3. Петро Коструба – 1891 – 1910
4. Олекса Шевчук – 1911 – 1914
5. Іван Цибульський – 1921 – 1944
6. Богдан Будник – 1944 – 1946
7. Корнило Шевчук – 1946 – 1950
8. Сава Малишевський – 1951 – 1952
9. Михайло Сеник – 1952 – 1953
10. Роман Критюк – 1953 – 1959
11. Степан Кузь – 1959 – 1962
12. Надія Маракіна – 1962 – 1968
13. Юстина Бігуняк – 1968 – 1970
14. Микола Заєць – 1970 – 1971
15. Володимир Ціцерський – 1971 – 1987
16. Роман Кавчук – 1987 – 1989
17. Петро Палій – 1988 – 1991
18. Олег Нога – 1991 – 1993
19. Романія Панчишин – 1993 – 2002
20. Мирослав Чарнош – 2002 – 2011
21. Надія Сенів – з 8 лютого 2011 р.

Роман КРИТЮК,
позаштатний кореспондент «Голосу народу», с. Стара Ягільниця

№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

Написано серцем

Поезія, народжена Майданом

Ці згустки душ, вихлюпнуті на папір, надходять і надходять на адресу "Голосу народу" – традиційну та електронну. У них – сув`язь почувань наших земляків. Вчитаймося, замислімось...

Голос Небесної сотні

Коли темна ніч наступає
І небо зорями вкриває,
Небесна сотня серед них витає
Та із небес глядить-спостерігає:
Он мати зразу посивіла,
Терпіти болю вже несила.
Он батько плаче і кричить:
«Ой синку-синочку, прийди ще хоч на мить!».
А тут дитинка плаче –
В уяві татка бачить...
Я бачу все, проте не в змозі щось зробити,
А так хотілося ще жити...
Простіть, батьки, що вас осиротив –
Я справді цього не хотів...
А ось – моя кохана:
Я так її любив!
Хотів я мати сина й дочку,
А тут, а тут...

Сидить, сердешна, плаче
І гладить шлюбную сорочку...
Прости, бабусенько, мене,
Що не послухав я тебе...
Я так хотів життя змінити,
Щоб ти змогла хоч трішки краще ще пожити!
Ми всі свідомо на це йшли,
Ми знали те, чого хотіли,
Ми землю рідну кров`ю окропили
За ваше майбуття.
Простіть усіх ви нас
І пам`ятайте все життя...
Із висоти небес ми будемо дивитись,
Яким шляхом ви йдете,
Чи правильно ви робите усе?
Та завжди пам`ятайте:
Назад дороги вже нема – не повертайте!
Ця перемога – це ціна нашого життя!
Очистіть свої душі,
Відкрийте свої очі,
Озброїтесь совістю, любов`ю і теплом
І йдіть вперед!
Будуйте те, чого ми так хотіли,
Проте здійснить не мали змоги.
Своєю смертю ми дороги
Вам всі-усі відкрили.
Ми смерті в очі подивились,
Та відступати не було куди.
«Якщо не ми – то хто?» –
Нестримний крок останньої ходи!
Коли тіла холодні у крові лежали,
Ласкаві промінці нас зігрівали,
Хоч ми цього вже і не відчували,
На віки вічні в Небо відійшли.
Та просимо: моліться ви за нас.
Моліться віддано, моліться повсякчас...

***Любомира ЗІНЮК**,*
вихователь дошкільного закладу № 10
смт Заводське

Вставай, вставай, народе мій, повстань!

Козацький рід був мучений в ярмі,
А вільний дух закований в кайдани,
Та час прийшов, щоб на своїй землі
За гідність-волю всі сини повстали!

Приспів:
«Вставай, вставай, народе мій, повстань!» –
Омита кров`ю кличе Україна.
«Встань до борні за долю й рідний край!» –
Просить тебе знедолена родина.

Приспів

Шевченка мудрість ти не забувай,
Шануй чуття єдиної родини,
Героїв всіх відважних пам`ятай,
Що полягли за неньку Україну!

Приспів

Народе мій, я знаю: прийде час,
Заграють скоро сурми перемоги.
Ти будеш героїчним повсякчас,
Мій український велетню-народе!

Приспів

Володимир КУБІНСЬКИЙ,
Хорватія

Пам'яті Героїв сьогодення

Душу й тіло Ви поклали за нашу свободу.
Показали, що Ви, браття,
з козацького роду.
Мордували вас бандюги, знущалися,
вбили...
У скорботі українці свічки запалили,
Заплакали усі люди, природа ридала,
Душа ваша героїчна в вічність відлітала.
Здіймалась легко,
вільно над рідною землею,
Прощалась з побратимами,
з народом та ріднею...
Прощалася навіки,
в світ інший поспішала –
Народу силу духу кріпила і єднала.
У небі оглянулась,свічок цвіла заграва,
Неслося услід їй: "Навік Героям Слава!"

***Дарія СКЛЯРИК**,*
Велика Британія

* * *

«Україно, Україно,
Я тебе кохав.
Я за тебе на Майдані
Своє життя склав...»

«На твоїй могилі
Чорний ворон кряче.
За тобою, сину,
Вся Вкраїна плаче...»

Україно, рідна ненько,
Ти всіх годувала.
І нарешті всі тебе
Та й порозкрадали.

Україно, Україно,
Всі липнуть до тебе,
Багатої й солодкої,
Як мухи до меду.

Боже, Боже наш великий,
Зглянься Ти над Нами!
Не дай нашій Україні
Впасти перед ворогами!

Боже милий і єдиний!
Вклякаю в молитві:
Не дай нашим синам й внукам
Більше кров пролити!..

Олександра ТОЛУБ`ЯК,
пенсіонерка
с. Білобожниця

Небо плакало дощами...

На Майдані Київ-граду революція іде:
«Хочем волі і свободи, клята влада хай впаде!».
На Майдан пішли ходою юні хлопці молоді,
Поруч – матері, дівчата, сивочолі дідусі...

Повстав люд цілим народом
проти зброї і броні,
Та від снайперської кулі впав в бою на півпуті.
Паращук, Сольчаник, Дмитрів –
сотня хлопців полягла.
Віддала наказ стріляти януковича рука...

Заридало піднебесся, коси рвали матері...
Поверталися додому сини-діти у труні...
Поверталися Герої, бо без зброї у бою
Проти ворога страшного
не встояли у строю...

Не встояли, впали перші –
та ставали в стрій нові,
Захищали нас «афганці» і молилися отці...
Правий сектор, -енна сотня –
всі стояли, як могли.
А Руслана на Майдані чаїла до хрипоти...

Хтось спитає, де я була?
Я ...молилася в сльозах
За ангелів тих небесних,
Що збороли смерті страх.

Небо плакало дощами,
Дим Героїв огортав.
Не злякав їх клятий «Беркут» –
Їх Господь в Свій Сад забрав...

Хай уся земля здригнеться,
Як захарченко помре...
Бо невинно кров не ллється –
Земля вбивцю не прийме...

То ж Героям слава нині,
Слава Нації такій,
Що кладе на Вівтар слави
Справжніх Вкраїни синів!

***Антоніна ДОВГАНЬ**,*
вчитель с. Колиндяни

Україна повстала

Ясний місяць зійшов,
Темних хмар вже не стало.
Сам Господь нам сказав:
«Україна повстала!».

Скільки сліз пролилось
В цю зимову погоду!
Ангел нас схоронить
І від роду до роду.

Ми підемо вперед,
Збереже нас Господь.
Україну ми любим
І наш рідний народ.

Полягли наші хлопці
І пішли вони в рай.
Полягли за Вкраїну
І за свій рідний край…

Іван ГОРДІЙ,
м. Чортків

Хроніка Майдану

Майдан приготувавсь до бою,
До останнього бою в цей час.
Україно! Ми в думці прощались з тобою,
Щоби хтось і колись помолився за нас.

Нехай в ці години тривожні
Ми покажем незламність свою.
Україно моя, ми для тебе спроможні
Найцінніше віддати в нерівнім бою.

Ти – наша гордість, ненько і мати,
І як зможем – тебе захистим.
Будем високо наш прапор тримати,
А як не зумієм, за це нас прости,

Що не змогли тебе відстояти
Від віковічних рабських кайдан.
Ти нам прости, як рідная мати, –
Моя Україно, мій рідний Майдан.

І знову крізь марево чорне і дим
Зійшло над нами сонце свободи.
На весь голос гукнув побратим:
«Тепер ти вільний, мій любий народе!».

В історію піде червона зима –
Слід кривавий на плитах залишить.
Небесної сотні всі імена
Безсмертних героїв в граніті запишуть.

Орест ГОЛИК,
м. Чортків

*Фото **Ореста ЛИЖЕЧКИ***
*та **Володимира ШЕРСТІЯ***

голос народу
№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

3 березня, понеділок

УТ-1
06.05, 07.00, 08.00, 15.00, 18.20 Новини
06.20, 23.25 На слуху
06.45, 07.45, 08.20 Гість студії
07.30 Ера бізнесу
07.50 Швидкий сніданок
08.45 Корисні поради
09.00 Підсумки тижня
09.55, 17.25 Т/с “Таємниця старого мосту”
10.45 Т/с “МонтеКрісто”
11.35 Не вір худому кухарю
12.15 Право на захист
12.30 Рояль в кущах
13.05 Крок до зірок
13.45 Дитячий фестиваль “Свято дитячих мрій”
14.40 Вікно в Америку
15.35 До 80-річчя від дня народження Ю.Гагаріна. Д/ф “Ю.Гагарін. Застереження долі”
15.55 Дорослі ігри
16.50 Як це?
18.40 Фінансова перспектива
19.20 Співає Іван Попович
19.40, 21.40 Концертна програма “Мелодія двох сердець”
21.00 Підсумки дня
23.00 Підсумки
23.45 Від першої особи

1+1
06.00 “ТСН-Тиждень”
06.45, 07.10, 08.10 “Сніданок з 1+1”
07.00, 08.00, 09.00, 19.30, 23.30 ТСН
08.05 “Економічна правда”
09.10 Х/ф “Діди-розбійники” (1)
11.00 Х/ф “1+1”
13.05 Х/ф “Несподівана радість”
16.45 “ТСН. Особливе”
17.10 Т/с “Асі” (1)
20.15 Т/с “Гюльчатай 2” (1)
22.15 “Гроші”
23.45 Т/с “Касл - 2” (2)

ІНТЕР
07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 12.00, 18.00 Новини
07.15, 07.35, 08.10, 08.35 “Ранок з ІНТЕРом”
09.20, 12.25 Х/ф “Два Івани”
13.40 “Судові справи”
14.35 “Сімейний суд”
15.30 “Жди меня”
18.05 Ток-шоу “Стосується кожного”
19.00 Т/с “Поки станиця спить”
20.00 “Подробиці”
20.35 Т/с “Серафіма Прекрасна”
23.55 Т/с “Петрович”

ТТБ
06.45, 18.15 “Пісні нашого краю”
07.00 “Панорама подій”
07.30, 21.30 “Урок... для батьків”
08.00 “Ранок з ТТБ”
10.00 “Відверті діалоги”
11.00 “У країні Мультляндії”
12.00 “Мамина школа”
12.45 “Козацька звитяга”
13.00, 16.00, 19.00, 22.00 “Вісті ТТБ”
13.30 “Словами малечі про цікаві речі”
13.45 “Кулінарія від Андрія”
14.00 “Зодіак”
14.30 “Зелений БУМ”
15.00 “Кіноісторії нашого часу”
15.30 “Подорож гурмана”
16.15 “Чудесний канал”
16.45 “До речі, про речі”
17.00 “Новини України”
17.30 “Сад.Город.Квітник”
18.00 “В об’єктиві ТТБ”
18.30 “Загублені у часі”
18.45 “Пісня в дарунок”
19.30 “Тема дня”
19.45 “Храми Поділля”
20.00 “Шукаю батьків”
20.15 “Будьте здорові”
20.45 “Вечірня казка”
21.00 “Золота провінція”
22.30 “Час країни”
23.00 Д/ф “Тарас Шевченко. Заповіт”
23.40 “Спадщина”

TV-4
06.00, 10.00, 18.00 Т/с “Гра в кохання”
07.00 Провінційні вісті. Тиждень
07.35 Програма “Ти зможеш”
07.50 Програма “Слід”
08.10 Вікно в Америку
08.30 Переможний голос віруючого
09.00 Час-Тайм
09.30 Програма “Справжня ціна”
09.45 Програма “Про нас”
11.00, 16.10 Дитяча година
12.10 Межа правди
13.10 Хіт-парад
14.00 Х/ф “Пасажир, який заснув”
16.00, 19.00, 22.00 Провінційні вісті
17.00 Програма “Магія природи”
17.30 Музична програма “Гал-кліп”
19.30, 21.00 Наші вітання
20.00 Програма “Сільський календар”
20.30 ТНЕУ-калейдоскоп подій
21.30 Програма “Сад, город, квітник”
22.35 Х/ф “Клуб бойових мистецтв” (2)

ICTV
06.45, 19.20 Надзвичайні новини
07.40 Факти тижня
08.45 Факти. Ранок
09.15 Надзвичайні новини. Підсумки
10.30, 13.00 Т/с “Прокурорська перевірка”
12.45 Факти. День
14.05 Х/ф “Володар бурі”
16.35 Х/ф “Кінець світу”
18.45 Факти. Вечір
20.05 Т/с “Чужий район-2”
21.55 Свобода слова
23.45 Х/ф “Район №9” (2)

СТБ
06.50, 16.00 “Все буде добре!”
08.50, 18.20 “Неймовірна правда про зірок”
10.25 Х/ф “Спокута”(1)
12.05, 20.00, 23.20 “Слідство ведуть екстрасенси”
13.00 “МастерШеф - 2”
18.00, 22.00 “Вікна-Новини”
20.55 Х/ф “Мама-детектив”(1)
22.25 “Детектор брехні - 5”

НОВИЙ КАНАЛ
06.35 М/с “Губка Боб”
07.00 Підйом
08.00 Т/с “Віола Тараканова”
09.00, 17.05 Т/с “Не родись вродлива”
09.50 Т/с “Щасливі разом”
15.10 Х/ф “Одного разу у Вегасі”
18.00 Абзац!
19.00, 23.55 Репортер
19.05 Т/с “Вороніни”
20.00 Ревізор
22.35 Страсті за Ревізором
00.00 Х/ф “Загублене майбутнє” (2)
01.45 Служба розшуку дітей

ТРК “УКРАЇНА”
07.00, 09.00, 17.00, 19.00 Події
07.15 Ранок з Україною
09.10 Т/с “Якщо ти не зі мною” (1)
13.00, 17.25 Т/с “Слід” (1)
16.00, 03.40 Критична точка
18.00 Т/с “Сашка” (1)
19.30, 04.25 Ток-шоу “Говорить Україна”
20.10 Т/с “Шаман-2” (1)
22.00, 03.10 Події дня
22.30 Х/ф “Гладіатор” (2)
01.40 Х/ф “Битва на ножах”

2+2
06.00 Мультфільми (1)
07.00 Т/с “Природний відбір” (1)
15.00 Д/п “Великі таємниці людства”
16.40 Д/п “Воїни світу”
17.30 Д/п “Історія раданської ППО”
18.15 Д/п “Підводний човен “Катюша”
18.30 Новини 2+2
19.00 Т/с “Вантаж” (1)
21.00 “ДжеДАІ”
21.20 Х/ф “Перевізник-2” (1)
23.20 Х/ф “Фортеця” (2)

4 березня, вівторок

УТ-1
06.05, 07.00, 08.00, 12.00, 15.00, 18.20, 03.55 Новини
06.20, 23.25 На слуху
06.35 Доброго ранку, Україно!
06.45, 07.45, 08.20 Гість студії
07.30 Ера бізнесу
07.50 Швидкий сніданок
08.45 Корисні поради
09.00, 21.00 Підсумки дня
09.30 Т/с “МонтеКрісто”
11.35 Світло
12.25 Шеф-кухар країни
13.25 Х/ф До 200-річчя від дня народження Т.Шевченка. “Капітанша”
15.15 Euronews
15.50 “Секрети успіху” з Н.Городенською
16.30 Спецпроект “Жива душа поетова святая...”. Нова пісенна Шевченкіана
18.40 Фінансова перспектива
19.35, 21.40 Концертна програма “Мелодія двох сердець”
22.55 Трійка, Кено, Максима
23.00 Підсумки
23.45 Від першої особи

1+1
06.05, 07.00, 08.00, 09.00, 19.30, 23.35 ТСН
06.45, 07.10, 08.10 “Сніданок з 1+1”
08.05 “Економічна правда”
09.10, 20.15 Т/с “Гюльчатай 2” (1)
10.50, 11.50 Т/с “Громови - 2”
12.50 “Не бреши мені - 4”
13.50 Т/с “Справа лікарів”
14.45 “Красуня за 12 годин - 2”
15.40 Т/с “Свати - 4” (1)
16.45 “ТСН. Особливе”
17.10 Т/с “Асі” (1)
22.15 Реаліті-шоу “Сім’я”
23.50 Т/с “Касл - 2” (2)

ІНТЕР
05.25, 23.55 Т/с “Петрович”
07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 12.00, 18.00 Новини
07.15, 07.35, 08.10, 08.35 “Ранок з ІНТЕРом”
09.20 Т/с “Повернення Мухтара-2”
11.20, 12.25, 17.00 Д/с “Слідство вели... з Леонідом Каневським”
13.40 “Судові справи”
15.00 “Сімейний суд”
15.55 “Зрозуміти. Пробачити”
18.05 Ток-шоу “Стосується кожного”
19.00 Т/с “Поки станиця спить”
20.00 “Подробиці”
20.35 Т/с “Серафіма Прекрасна”
01.40 Х/ф “Цивільний позов” (2)

ТТБ
06.45, 18.15 “Пісні нашого краю”
07.00, 16.00, 19.00, 22.00 “Вісті ТТБ”
07.30 “Кіноісторії нашого часу”
08.00 “Ранок з ТТБ”
10.00 “Будьте здорові”
10.30 “Зодіак”
11.00 “У країні Мультляндії”
12.00 “В об’єктиві ТТБ”
12.15 “Випробуй на собі”
12.45 “Шукаю батьків”
13.00 “Вісті ТТБ “
13.45, 17.00 “Новини України”
14.00 “Золота провінція”
14.30 “Сад.Город.Квітник”
14.55 Телезамальовка
15.00 “Спадщина”
15.25 “Духовні скарби України”
15.30 “Легенди Запоріжжя”
16.15 “Чудесний канал”
16.40 “4 лапи”
17.15 “Музейні скарби”
17.30 “Дива цивілізації”
17.55 “Наш Кобзар”
18.00 “Студмістечко”
18.30 “ПрофStyle”
18.45 “Пісня в дарунок”
19.30 “Тема дня”
19.45 “Зона ризику”
20.45 “Вечірня казка”
21.00 “На часі”
21.30 “Діловий ритм”
22.30 “Час країни”
23.00 Д/ф “Тарас Шевченко. Заповіт”
23.40 “Просто неба”

TV-4
05.00 Профілактика
14.00 Програма “Сільський календар”
14.30 Переможний голос віруючого
15.00 ТНЕУ-калейдоскоп подій
15.10 Дитяча програма “Чарівний ключик”
16.00, 19.00, 22.00, 00.30, 03.30 Провінційні вісті
16.10 Дитяча година
17.00, 20.30 Програма “Магія природи”
17.30 Програма “Смаки культур”
18.00 Т/с “Гра в кохання”
19.30, 21.00 Наші вітання
20.00 Програма “Екологічно чисте життя”
21.30 Програма “Автоакадемія”
22.35 Х/ф “Братерство справедливості” (2)

ICTV
06.50, 16.50 Т/с “Опери”
08.45 Факти. Ранок
09.15, 19.20 Надзвичайні новини
10.05, 14.00 Анекдоти по-українськи
10.25, 13.00 Т/с “Прокурорська перевірка”
12.45 Факти. День
14.10 Т/с “Вулиці розбитих ліхтарів. Менти-5”
15.00, 20.05 Т/с “Чужий район-2”
18.45 Факти. Вечір
21.55 Т/с “Лісник”
23.45 Х/ф “Початок” (2)

СТБ
05.20 “Чужі помилки.”Мій батько - маніяк!”
06.05 “Зіркове життя. Випробування бездітністю”
06.55, 16.00 “Все буде добре!”
08.50, 18.20 “Неймовірна правда про зірок”
10.20 Х/ф “Домоправитель”(1)
12.05, 20.00 “Слідство ведуть екстрасенси”
12.55, 00.15 “МастерШеф - 2”
18.00, 22.00 “Вікна-Новини”
19.05 “Моя правда. Борис Моісеєв. Казки для дорослих”
20.55 Х/ф “Мама-детектив”(1)
22.25 “Кохана, ми вбиваємо дітей”

НОВИЙ КАНАЛ
07.00 Підйом
08.00 Т/с “Віола Тараканова”
09.00, 17.05 Т/с “Не родись вродлива”
09.50 Т/с “Татусеві дочки”
15.10 Х/ф “Вже хто б говорив-3”
18.00 Абзац!
19.00, 00.15 Репортер
19.05 Т/с “Вороніни”
22.00 Х/ф “Сутінки” (2)
00.20 Х/ф “Поцілунок вампіра” (2)

ТРК “УКРАЇНА”
06.00 Т/с “Дорожній патруль 3” (1)
07.00, 09.00, 17.00, 19.00 Події
07.15 Ранок з Україною
09.10, 12.50, 17.25, 22.30 Т/с “Слід” (1)
10.00, 20.10 Т/с “Шаман-2” (1)
11.50 Ток-шоу “Нехай говорять”
15.00, 23.20 Т/с “ОСА” (1)
16.00 Критична точка
18.00 Т/с “Сашка” (1)
19.30 Ток-шоу “Говорить Україна”
22.00 Події дня
00.20 Т/с “Ментовські війни 7” (2)

2+2
06.00 Мультфільми (1)
06.25 Х/ф “Пекельний хмарочос” (1)
08.00, 09.30 Т/с “Замах” (1)
09.00, 18.30 Новини 2+2
16.30, 19.00 Т/с “Вантаж” (1)
21.00 “ДжеДАІ”
21.20 Х/ф “Патріот” (2)
23.15 Х/ф “Щупальця” (2)
01.15 Х/ф “Підірвіть банк” (1)
02.40 Х/ф “Гетьманські клейноди” (1)

5 березня, середа

УТ-1
07.00, 08.00, 12.00, 14.20, 18.20 Новини
07.30 Ера бізнесу
07.50 Швидкий сніданок
08.45 Корисні поради
09.00, 21.00 Підсумки дня
09.30 Уряд на зв’язку з громадянами
10.00 Пряме включення з Кабінету Міністрів України
10.20 Т/с “МонтеКрісто”
11.20 Українська пісня
12.25 Прем’єра. Д/ф “Григір Тютюнник. Доля” ф.1
13.25 Спецпроект “Жива душа поетова святая...”. Світ поезії. Т.Шевченко
13.50 Шлях до Чемпіонату світу ФІФА 2014 Бразилія
14.35 Euronews
14.45, 05.50 Діловий світ. Агросектор
15.00 ПАРЛАМЕНТСЬКІ СЛУХАННЯ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ УКРАЇНИ
18.05 Про головне
18.35 Фінансова перспектива
19.20 Star-шоу
20.55 Мегалот
21.45 Концертна програма “Національ колективи - Тарасові Шевченку”
22.50 Суперлото, Трійка, Кено
23.00 Підсумки
23.45 Від першої особи

1+1
06.05, 07.00, 08.00, 09.00, 19.30, 23.40 ТСН
06.45, 07.10, 08.10 “Сніданок з 1+1”
08.05 “Економічна правда”
09.10, 20.15 Т/с “Гюльчатай 2” (1)
10.55, 11.55 Т/с “Громови - 2”
12.55 “Не бреши мені - 4”
13.55 Т/с “Справа лікарів”
14.45 “Красуня за 12 годин - 2”
15.40 Т/с “Свати - 4” (1)
16.45 “ТСН. Особливе”
17.10 Т/с “Асі” (1)
22.15 “Чотири весілля - 3”
23.55 Т/с “Касл - 2” (2)

ІНТЕР
05.25, 23.00 Т/с “Петрович”
07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 12.00, 18.00 Новини
07.15, 07.35, 08.10, 08.35 “Ранок з ІНТЕРом”
09.20 Т/с “Повернення Мухтара-2”
11.20, 12.25, 17.00 Д/с “Слідство вели... з Леонідом Каневським”
13.40 “Судові справи”
15.00 “Сімейний суд”
15.55 “Зрозуміти. Пробачити”
18.05 Ток-шоу “Стосується кожного”
19.00 Т/с “Поки станиця спить”
20.00 “Подробиці”
21.00 Футбол. Збірна України - Збірна США
00.55 Х/ф “Елізабеттаун” (2)

ТТБ
07.00, 13.00, 16.00, 19.00, 22.00 “Вісті ТТБ”
07.30, 17.30 “Удосвіта”
08.00 “Ранок з ТТБ”
10.15 “ПрофStyle”
10.30 “Дива цивілізації”
11.00 “У країні Мультляндії”
12.15 “Просто неба”
12.30 “Час реформ”
13.30 “Музейні скарби”
13.45, 17.00 “Новини України”
14.00 “Зона ризику”
15.00 “Так було”
15.30 “Мова про мову”
16.15 “Чудесний канал”
16.55 “Наш Кобзар”
17.15 “Економічний інтерес”
18.00 “Думки вголос”
18.30 “Після школи”
18.45 “Пісня в дарунок”
19.30 “Тема дня”
19.45 “Надія є”
20.00 “Час змін”
20.30 “Твоя пісня, твоя дума не вмре, не загине...”
20.45 “Вечірня казка”
21.00 “Солов’їна пісня” Н.Яремчук
21.25 “Духовні скарби України”
21.30 “Енергоманія”
22.30 “Час країни”
23.00 Д/ф “Тарас Шевченко. Заповіт”
23.40 Д/ф “За покликом гір”

TV-4
06.00, 10.00, 18.00 Т/с “Гра в кохання”
07.00, 16.00, 19.00, 22.00 Провінційні вісті
07.35 Програма “Екологічно чисте життя”
08.05, 09.30, 17.00 Програма “Магія природи”
08.30 Переможний голос віруючого
09.00, 00.15 Час-Тайм
11.00, 16.10 Дитяча година
12.10 Музична програма “Гал-кліп”
12.40 Програма “Автоакадемія”
13.10 В.ф. “Бітлз”
14.00 Х/ф “Одна ластівка весну приносить”
16.40 Дитяча програма “Чарівний ключик”
17.30 Програма “Сад, город, квітник”
19.30, 21.00 Наші вітання
20.00 Програма “Формула здоров’я”
21.30 Програма “Музичні делікатеси”
22.35 Х/ф “Повстанець” (2)

ICTV
06.50, 16.55 Т/с “Опери”
08.45 Факти. Ранок
09.15, 19.20 Надзвичайні новини
10.25, 13.00 Т/с “Прокурорська перевірка”
12.45 Факти. День
14.10 Т/с “Вулиці розбитих ліхтарів. Менти-5”
15.05, 20.05 Т/с “Чужий район-2”
18.45 Факти. Вечір
21.55 Т/с “Лісник”
23.45 Х/ф “Місто злодіїв” (2)

СТБ
06.00 “Зіркове життя. Перше кохання зірок-3”
06.45, 16.00 “Все буде добре!”
08.45, 18.20 “Неймовірна правда про зірок”
09.20 “Моя правда. Борис Моісеєв. Казки для дорослих”
10.15 “Кохана, ми вбиваємо дітей”
12.00 “Слідство ведуть екстрасенси”
12.50 “МастерШеф - 2”
18.00, 22.00 “Вікна-Новини”
19.50 Х/ф “Мама-детектив”(1)
22.25 “Хата на тата”

НОВИЙ КАНАЛ
07.00 Підйом
08.00 Т/с “Віола Тараканова”
09.00, 17.05 Т/с “Не родись вродлива”
09.50 Т/с “Щасливі разом”
14.40 Х/ф “Сутінки”
18.00 Абзац!
19.00 Репортер
19.05 Т/с “Вороніни”
22.00 Х/ф “Сутінки. Сага. Молодик” (2)

ТРК “УКРАЇНА”
07.00, 09.00, 17.00, 19.00 Події
07.15 Ранок з Україною
09.10, 12.50, 17.25, 22.30 Т/с “Слід” (1)
10.00, 20.10 Т/с “Шаман-2” (1)
11.50 Ток-шоу “Нехай говорять”
15.00 Т/с “ОСА” (1)
16.00 Критична точка
18.00 Т/с “Сашка” (1)
19.30 Ток-шоу “Говорить Україна”
22.00 Події дня
23.20 Т/с “ОСА” (2)

2+2
06.00 Мультфільми (1)
07.00 Т/с “Солдати-15” (1)
09.00, 18.30 Новини 2+2
09.30 Х/ф “Визволення. Вогняна дуга” (1)
11.20 Х/ф “Визволення. Прорив” (1)
13.10 Д/п “Космічні рятівники”
14.10 Д/п “Гагарін. Останній політ”
15.10 Д/п “Воїни світу”
16.15 Д/п “Зброя перемоги”
16.30, 19.00 Т/с “Вантаж” (1)
21.00 “ДжеДАІ”
21.20 Х/ф “Сьогодні ти помреш” (2)
23.15 Х/ф “Відкрите море” (2)
01.00 Х/ф “Звірина натура” (2)

6 березня,

УТ-1
06.05, 07.00, 08.00, 12.00, 15.00, 18.20 Новини
06.35 Доброго ранку, Україно!
06.45, 07.45, 08.20 Гість студії
07.30 Ера бізнесу
07.50 Швидкий сніданок
08.45 Корисні поради
09.00, 21.00 Підсумки дня
09.30 Т/с “МонтеКрісто”
11.35 Книга.ua
12.30 Прем’єра. Д/ф “Григор Тютюнник. Доля” ф.2
13.25 Біатлон. Кубок світу. Спринт (жін.)
15.15 Euronews
15.45 Ближче до народу
16.25 Біатлон. Кубок світу. Спринт (жін.)
17.55 Тарас Шевченко в Петербурзі
18.40 Фінансова перспектива
19.25 До 200-річчя від дня народження Т.Шевченка. Д/ф “Ген своди”
20.00 Концертна програма “Національні колективи - Тарасові Шевченку”
21.40 “Надвечір’я” з Т. Щербатюк
22.55 Трійка, Кено, Максима
23.00 Підсумки
23.45 Від першої особи

1+1
06.05, 07.00, 08.00, 09.00, 19.30, 23.30 ТСН
06.45, 07.10, 08.10 “Сніданок з 1+1”
08.05 “Економічна правда”
09.10, 20.15 Т/с “Гюльчатай 2” (1)
10.50 Т/с “Громови - 2”
11.50, 12.50, 00.35, 01.25 “Не бреши мені - 4”
13.50 Т/с “Справа лікарів”
14.45 “Красуня за 12 годин - 2”
15.40 Т/с “Свати - 4” (1)
16.45 “ТСН. Особливе”
17.10 Т/с “Асі” (1)
22.15 “Українські сенсації”
23.45 Т/с “Касл - 2” (2)

ІНТЕР
05.20, 23.55 Т/с “Петрович”
07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 12.00, 18.00 Новини
07.15, 07.35, 08.10, 08.35 “Ранок з ІНТЕРом”
09.20 Т/с “Повернення Мухтара-2”
11.20, 12.25, 17.00 Д/с “Слідство вели... з Леонідом Каневським”
13.40 “Судові справи”
15.00 “Сімейний суд”
15.55 “Зрозуміти. Пробачити”
18.05 Ток-шоу “Стосується кожного”
19.00 Т/с “Поки станиця спить”
20.00 “Подробиці”
20.35 Т/с “Серафіма Прекрасна”
01.40 Х/ф “Місце на цвинтарі” (2)

ТТБ
06.45, 10.00, 18.15 “Пісні нашого краю”
07.00, 13.00, 16.00, 19.00, 22.00 “Вісті ТТБ”
07.30, 21.30 “Розмова без нотацій”
08.00 “Ранок з ТТБ”
10.15 “Думки вголос”
10.30 “Солов’їна пісня” Н.Яремчук
11.00 “У країні Мультляндії”
12.15 “Твоя пісня, твоя дума не вмре, не загине...”
12.45 “Надія є”
13.45, 17.00 “Новини України”
14.00 “Уряд на зв’язку з громадянами”
14.30 “Невигадані історії”
15.00 “Як це було”
15.30 “Красо України, Подолля”
15.45 “Так було”
16.15 “Чудесний канал”
16.50 “Юні експерти”
17.30 “Почерк долі”
17.55 “Наш Кобзар”
18.00 “Загублені у часі”
18.30 “Сад.Город.Квітник”
18.45 “Пісня в дарунок”
19.30 “Тема дня”
19.45 “Що робити?”
20.45 “Вечірня казка”
21.00 “На часі”
22.30 “Час країни”

четвер

TV-4
06.00, 10.00, 18.00 Т/с “Гра в кохання”
07.00, 16.00, 19.00, 22.00 Провінційні вісті
07.35 Програма “Формула здоров’я”
09.00, 00.15 Час-Тайм
09.30, 17.00 Програма “Магія природи”
11.00, 16.10 Дитяча година
12.25 Програма “Смаки культур”
13.00 Хіт-парад
14.00 Х/ф “Джок”
17.30 Програма “Музичні делікатеси”
19.30, 21.00 Наші вітання
20.00 Знати більше
21.30 Програма “Відчиняй”
22.35 Х/ф “Повір мені” (2)

ICTV
06.50, 16.55 Т/с “Опери”
08.45 Факти. Ранок
09.15, 19.20 Надзвичайні новини
10.25, 13.00 Т/с “Прокурорська перевірка”
12.45 Факти. День
14.15 Т/с “Вулиці розбитих ліхтарів. Менти-5”
15.10, 20.05 Т/с “Чужий район-2”
18.45 Факти. Вечір
21.55 Т/с “Лісник”
23.45 Х/ф “Моторошно голосно і несамовито близько” (2)

СТБ
06.45, 16.00 “Все буде добре!”
08.45, 18.20 “Неймовірна правда про зірок”
10.05 Х/ф “Не можу сказати “прощавай”(1)
11.50 “Слідство ведуть екстрасенси”
12.40 “МастерШеф - 2”
18.00, 22.00 “Вікна-Новини”
19.50 Х/ф “Мама-детектив”(1)
22.25 “Я соромлюсь свого тіла”

НОВИЙ КАНАЛ
07.00 Підйом
08.00 Т/с “Віола Тараканова”
09.00, 17.05 Т/с “Не родись вродлива”
09.50 Т/с “Татусеві дочки”
14.40 Х/ф “Сутінки. Сага. Молодик” (2)
18.00 Абзац!
19.00, 00.15 Репортер
19.05 Т/с “Вороніни”
22.00 Х/ф “Сутінки. Сага. Затьмарення” (2)
00.20 Х/ф “Його кликали Ворон” (2)

ТРК “УКРАЇНА”
06.00 Т/с “Дорожній патруль 4” (1)
07.00, 09.00, 17.00, 19.00 Події
07.15 Ранок з Україною
09.10, 12.50, 17.25, 22.30 Т/с “Слід” (1)
10.00, 20.10 Т/с “Шаман-2” (1)
11.50 Ток-шоу “Нехай говорять”
15.00 Т/с “ОСА” (1)
16.00 Критична точка
18.00 Т/с “Сашка” (1)
19.30 Ток-шоу “Говорить Україна”
22.00 Події дня
23.20 Т/с “ОСА” (2)

2+2
06.00 Мультфільми (1)
07.00 Т/с “Солдати-15” (1)
09.00, 18.30 Новини 2+2
09.30 Х/ф “Визволення. Напрямок головного удару” (1)
12.15 Д/п “Таємниці чарівних трав”
13.15 Д/п “Безсмертя”
14.15 Д/п “Смерть Всесвіту”
15.15 Д/п “Воїни світу”
16.15 Д/п “Зброя перемоги”
16.30, 19.00 Т/с “Вантаж” (1)
21.00 “ДжеДАІ”
21.20 Х/ф “Моя помста” (2)
23.15 Х/ф “Епідемія” (2)

7 березня, п`ятниця

УТ-1
07.00, 08.00, 12.00, 15.00, 17.40 Новини
07.45, 08.20 Гість студії
07.30 Ера бізнесу
07.50 Швидкий сніданок
08.45 Корисні поради
09.00, 21.00 Підсумки дня
09.30 Т/с “МонтеКрісто”
11.30 До 200-річчя від дня народженя Т.Шевченка. Д/ф “Ген своди”
12.25 Віра. Надія. Любов
13.25 Українського роду
13.45 Х/ф Спецпроект “Жива душа поетова святая”: “Назар Стодоля”
15.50 Спецпроект “Жива душа поетова святая...” Архіви... Люди...Долі... Т.Шевченко (Відомий і невідомий)
17.15 Фінансова перспектива
18.00 Церемонія відкриття Паралімпійських ігор
20.40 Спецпроект “Жива душа поетова святая...” Світ поезії. Тарас Шевченко
21.40 Фольк-music
23.00 Підсумки
23.40 Від першої особи

1+1
07.00, 08.00, 09.00, 19.30 ТСН
07.10, 08.10 “Сніданок з 1+1”
08.05 “Економічна правда”
09.10 Т/с “Гюльчатай 2” (1)
10.50 Т/с “Громови - 2”
11.50, 12.50 “Не бреши мені - 4”
13.50 Т/с “Справа лікарів”
14.45 “Красуня за 12 годин - 2”
15.45 Т/с “Свати - 4” (1)
16.45 “ТСН. Особливе”
17.10 Т/с “Асі” (1)
20.15 “Сказочная Русь”
20.50 “Вечірній Київ - 2013”
22.45 “Супергерої “
23.50 Х/ф “Марадона”

ІНТЕР
07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 12.00, 18.00 Новини
07.15, 07.35, 08.10, 08.35 “Ранок з ІНТЕРом”
09.20 Т/с “Повернення Мухтара-2”
11.20, 12.25, 17.00, 03.25 Д/с “Слідство вели... з Леонідом Каневським”
13.40 “Судові справи”
15.00 “Сімейний суд”
15.55 “Зрозуміти. Пробачити”
18.05 Ток-шоу “Стосується кожного”
19.00 Т/с “Поки станиця спить”
20.00 “Подробиці”
20.35 Т/с “Серафіма Прекрасна”
23.55 Концерт “Філіп Кіркоров. Інший”

ТТБ
07.00, 13.00, 16.00, 19.00, 22.00 “Вісті ТТБ”
07.30 “Легенди Запоріжжя”
08.00 “Ранок з ТТБ”
10.30 “А у нас кіно знімали”
11.00 “У країні Мультляндії”
12.00 “Вінтаж”
12.30 “Час реформ”
13.30 “Телепортрет. Старець Феофіл”
13.45, 17.00 “Новини України”
14.00 “Що робити?”
15.00 “Ми-українські”
15.30, 17.30 “Повір у себе”
16.15 “Чудесний канал”
16.40 “Школа шляхетних дівчаток”
17.15 “Тарасова візитка”
18.00 “Поліські животоки”
18.30 “Назбиране”
18.45 “Пісня в дарунок”
19.45 “Західний експрес”
20.05 “Світ квітів”
20.45 “Вечірня казка”
21.00 “Захисник Вітчизни-рятувальник”
21.30 “Абетка здоров’я”
22.30 “Час країни”
23.00 Д/ф “Тарас Шевченко. Заповіт”

TV-4
06.00, 10.00, 18.00 Т/с “Гра в кохання”
07.00, 16.00, 19.00, 22.00 Провінційні вісті
07.35, 01.00 Знати більше
08.30 Переможний голос віруючого
09.00, 00.15 Час-Тайм
09.30, 17.00 Програма “Магія природи”
11.00, 16.10 Дитяча година
11.50 Дитяча програма “Чарівний ключик”
12.10 Музична програма “Гал-кліп”
12.40 Програма “Сад, город, квітник”
13.10 Хіт-парад
14.00 Х/ф “Повітряні пірати”
17.30 Програма “Відчиняй”
19.30, 21.00 Наші вітання
20.10 Програма “Сільський календар”
20.40 Програма “Індекс небезпеки”
21.30 Програма “Про кіно”
22.35 Х/ф “Без звуку” (2)

ICTV
06.55, 19.20 Надзвичайні новини
07.50, 09.15, 13.00 Т/с “Винищувачі”
08.45 Факти. Ранок
12.45 Факти. День
18.45 Факти. Вечір
20.05 Т/с “Чужий район-2”
21.55 Т/с “Лісник”
23.45 Х/ф Оскар-2013: “Арго” (2)

СТБ
06.10 Х/ф “Аварія - дочка мента”(1)
07.55, 18.20 “Неймовірна правда про зірок”
09.15 Х/ф “Найчарівніша та найпривабливіша”(1)
10.55 Х/ф “Принцеса та жебрачка”(1)
18.00, 22.00 “Вікна-Новини”
20.00, 22.35 “Холостяк - 4”

НОВИЙ КАНАЛ
06.35 М/с “Губка Боб”
07.00 Підйом
08.00 Т/с “Віола Тараканова”
09.00, 17.05 Т/с “Не родись вродлива”
09.50, 19.05 Т/с “Вороніни”
14.45 Х/ф “Сутінки. Сага. Затьмарення” (2)
18.00 Абзац!
19.00, 00.05 Репортер
22.00 Х/ф “Сутінки. Сага. Світанок: Частина 1” (2)
00.10 Х/ф “Сутінки. Сага. Світанок: Частина 2” (2)

ТРК “УКРАЇНА”
07.00, 09.00, 17.00, 19.00 Події
07.15 Ранок з Україною
09.10, 12.50, 17.20, 21.10, 22.30 Т/с “Слід” (1)
10.00 Т/с “Шаман-2” (1)
11.50 Ток-шоу “Нехай говорять”
15.00, 23.20 Т/с “ОСА” (1)
16.00 Критична точка
18.00 Т/с “Сашка” (1)
19.30 Ток-шоу “Говорить Україна”
22.00 Події дня

2+2
07.00 Т/с “Солдати-15” (1)
09.00, 18.30 Новини 2+2
09.30 Х/ф “Визволення. Битва за Берлін” (1)
11.10 Х/ф “Визволення. Останній штурм” (1)
13.05 “Нове Шалене відео по-українськи”
15.05 “Облом.UA. Новий сезон”
16.30 Т/с “Вантаж” (1)
19.00 Т/с “Провокатор” (2)
23.05 Х/ф “Точка” (3)
00.50 Х/ф “Книга джунглів” (1)
02.35 Х/ф “Карпатське золото” (1)

8 березня, субота

УТ-1
06.00 Підсумки
06.15 Х/ф “Вперше заміжня”
08.30 Панянка та кулінар
09.05 Паралімпійські ігри. Біатлон (жін.чол.)
13.05 Біатлон. Кубок світу. Гонка переслідування (чол.)
13.45 Православний вісник
14.20 Біатлон. Кубок світу. Гонка переслідування (жін.)
15.20 Моменти життя
16.25 Театральні сезони
17.15 В гостях у Д.Гордона
18.05 Український акцент
18.35 Х/ф Спецпроект “Жива душа поетова святая...” “Тарас Шевченко. Заповіт”
21.00 Підсумки дня
21.25 Паралімпійські ігри. Підсумки дня
21.35 Без цензури
22.00 Українська пісня
22.50 Суперлото, Трійка, Кено
23.00 Завтра. PRO
23.40 Х/ф “Зимова вишня”

1+1
06.15, 19.30 ТСН
07.00 “Хто там?”
08.05, 08.30 М/с “Король Лев. Тімон і Пумба” (1)
08.55 М/ф “Енгрі бердс” (1)
09.00 “Світське життя”
09.55 “Сказочная Русь”
10.10, 11.15, 12.15, 13.15 Т/с “Свати - 4” (1)
14.20 “Вечірній Київ - 2013”
16.10 “Вечірній квартал”
18.30 “Розсміши коміка - 5”
20.15 “1+1 удома: 8 березня”
22.00 Х/ф “Чого хочуть жінки” (1)
00.30 Х/ф “Жанна д’Арк” (1)

ІНТЕР
06.25 Х/ф “Казка про жінку і чоловіка”
08.00 “Школа доктора Комаровського”
08.30 Концерт “Тобі, єдиній”
09.30 “Новини”
10.00 Д/ф “Жванецький. Одисея одесита”
11.00 Х/ф “Москва сльозам не вірить”
14.05 Т/с “Не зрікаються, кохаючи”
18.00, 20.35 Х/ф “Підміна в одну мить”
20.00 “Подробиці”
22.30 Концерт “8 Березня у Великому місті”
00.30 Х/ф “Мами”

ТТБ
06.00 Гімн України
06.45, 10.00, 18.15 “Пісні нашого краю”
07.00 “Вісті ТТБ”
07.30 “Ми - українські”
08.00 “Ранок з ТТБ”
10.15 “Назбиране “
10.30 “Світ квітів”
11.00 “У країні Мультляндії”
12.10 “Літо на Зеленій вулиці”
12.30 “Музичний калейдоскоп “
13.05 “Ботанічний музей”
13.45 “Новини України”
14.00 “Люди і долі”
14.25 “Наш Кобзар”
14.30 “Театральні зустрічі”
16.15 “Диволяндія”
16.45 “Мандри кота Фініка”
17.00 “Фільм-дітям”
18.30 “Допомагає служба зайнятості”
18.45 “Пісня в дарунок”
18.55 Соціальна реклама
19.00 “Панорама подій”
19.30 “Смак життя”
20.00 “Крізь призму часу”
20.15 “Спортивні меридіани”
20.30 “Шляхами Тараса”
20.45 “Вечірня казка”
21.00 “Поклик таланту”
22.30 “Акценти”
23.00 Д/ф “Тарас Шевченко. Заповіт”
23.40 “Аннина гора”

TV-4
09.00 Час-Тайм
09.30 Знати більше
10.30 Блага звістка з Ріком Реннером
11.30 Зміни свій світ
12.00 Новини Європи
12.30 Х/ф “Разом”
14.00 Програма “Смаки культур”
14.30 Мультфільми
15.00 Х/ф Дитяче кіно.”Готель для собак”
16.30 Дім книги
17.00 Хіт-парад
17.50 ТНЕУ-калейдоскоп подій
18.00 Наші вітання
19.00 Програма “Сад, город, квітник”
19.30 Програма “Музичні делікатеси”
20.10 Суботній вечір. А. Матвійчук “Полустанок любові”
22.10 Х/ф “Коханка” (2)

ICTV
07.10 Т/с “Чужий район-2”
08.55 Х/ф “Чаклунка”
10.40 Зірка YouTube
11.20 Дача
12.05 Х/ф “За бортом”
14.00 Х/ф “Французький поцілунок”
15.50, 19.50 Т/с “На крилах”
18.45 Факти. Вечір
19.00 Надзвичайні новини. Підсумки
21.40 Х/ф “Наша Russia. Яйця долі”
23.05 Х/ф “Ржевський проти Наполеона”

СТБ
06.00 Х/ф “Мері Поппінс, до побачення!”(1)
07.05 “Караоке на Майдані”
07.55 “Їмо вдома”
09.00 “Все буде смачно!”
10.10 Х/ф “Камінний гість”(1)
12.10 “Холостяк - 4”
16.40 “Хата на тата”
19.00 “Україна має талант!-6”
22.00 “Детектор брехні - 5”
23.00 “Я соромлюсь свого тіла”

НОВИЙ КАНАЛ
06.20 М/с “Назад у майбутнє”
08.10 М/с “Черепашки-ніндзя”
09.05 М/с “Том і Джеррі-шоу”
10.00 Ревізор
12.40 Страсті за Ревізором
14.00 Т/с “Вороніни”
15.40 Х/ф “Сутінки. Сага. Світанок. Частина 1” (2)
18.00 Х/ф “Сутінки. Сага. Світанок. Частина 2” (2)
20.00 Х/ф “Місс Конгеніальність”
22.00 Педан-Притула шоу
23.25 Х/ф “Їж, молися, люби”

ТРК “УКРАЇНА”
07.00, 19.00 Події
07.10, 08.30 Т/с “Інтерни” (1)
10.00 Один за сто годин
11.00 Т/с “В очікуванні любові” (1)
14.40 Х/ф “Наречена мого нареченого” (1)
16.30, 19.20 Т/с “Відлига” (1)
21.20 Х/ф “Про що мовчать дівчата” (1)
23.10 Ювілейний концерт І.Аллегрової

2+2
06.00 Мультфільми (1)
07.15 “Нове Шалене відео по-українськи”
09.00 “Облом.UA. Новий сезон”
10.00 Т/с “Сармат” (1)
22.00 Х/ф “Ярослав. Тисячу років тому” (1)
00.05 Х/ф “Довічно” (2)
01.35 Х/ф “Не відступати та не здаватися” (2)

9 березня, неділя

УТ-1
06.40 Х/ф “Тарас Шевченко”
09.00 Околиця
09.25 Подорожуй світом з Ю.Акуніною
10.00, 12.00 Урочистості до 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка
11.05 Як Ваше здоров’я?
13.30 Паралімпійські ігри. Лижні гонки (чол.)
15.20 Паралімпійські ігри. Лижні гонки (жін.)
16.55 Біатлон. Кубок світу. Мас-старт (чол.)
17.55 Біатлон. Кубок світу. Мас-старт (жін.)
18.50 Х/ф Спецпроект “Жива душа поетова святая...” Тарас Шевченко”
21.00 Підсумки тижня
22.05 Паралімпійські ігри. Підсумки дня
22.15 Головний аргумент
22.25 Співає Іван Попович
22.55 Трійка, Кено, Максима
23.00 Ера бізнесу. Підсумки
23.40 Ток-шоу “Дружина”

1+1
06.15 Фільм-казка “Королівство кривих дзеркал” (1)
07.40 Мультфільм (1)
08.10, 08.35 М/с “Король Лев. Тімон і Пумба” (1)
09.00 “Лото-забава”
10.00 ТСН
10.35 “Світ навиворіт-5”
11.40 “Чотири весілля - 3”
12.55 “Зіркова хроніка”
14.00 М/ф “Машині казки. Маша і ведмідь” (1)
14.15 “Міняю жінку - 6”
15.45 Х/ф “Манекенниця” (1)
19.30 “ТСН-Тиждень”
20.15 “Голос країни 4. Перезавантаження”
22.40 “Світське життя”
23.40 “Що? де? коли?”

ІНТЕР
05.40 Х/ф “Москва сльозам не вірить”
08.10 “Школа доктора Комаровського. Невідкладна допомога”
08.50 “Городок”
09.30 “Недільні новини”
10.00 “Орел і Решка. На краю світу”
11.00 Д/ф “Шевченко. 200 років самотності”
12.05 Х/ф “Підміна в одну мить”
16.05 Х/ф “Тариф “Щаслива родина”
18.00, 21.00 Т/с “Фродя”
20.00 “Подробиці тижня”
22.50 Х/ф “Люблю 9 Березня”

ТТБ
07.00 “Літо на Зеленій вулиці”
07.30 “Смак життя”
08.00 “Ранок з ТТБ”
10.00 “Крізь призму часу”
10.30 “Шляхами Тараса”
10.45 “Словами малечі про цікаві речі”
11.00 “У країні Мультляндії”
12.00 “Ювілейний концерт Т.Садохіної”
14.25 “7 природних чудес України”
14.40 “Поклик таланту”
16.00 “Мамина школа”
16.30 “4 лапи”
18.10 “Наш Кобзар”
18.30 “Дім.Сад.Город”
18.45 “Пісня в дарунок”
19.00 “Обласні центри України. Чернівці”
19.30 “Зелений БУМ”
20.00 “Подорож гурмана”
20.30 “Музична хвиля ТТБ”
20.45 “Вечірня казка”
21.00 “Відверті діалоги”
22.00 “Скарби роду”
22.30 “До чистих джерел”
23.00 “Мамина доля”

TV-4
09.00 Повнота радості життя
09.30 Програма “Справжня ціна”
10.00 Дім книги
10.15 Пряма трансляція Божественної Святої Літургії з Архікатедрального Собору УГКЦ м.Тернополя
11.40, 15.30, 20.45 Програма “Про нас”
12.00 Х/ф Дитяче кіно. “Готель для собак”
13.30 Дитяча програма “Чарівний ключик”
14.00 Програма “Погляд зблизька”
14.30 Програма “Екологічно чисте життя”
15.00 Програма “Магія природи”
16.00 Програма “Формула здоров’я”
17.00 Вікно в Америку
17.30 Програма “Смаки культур”
18.00 Наші вітання
19.00, 00.00 Провінційні вісті. Тиждень
19.40 Хіт-парад
21.00 Музична програма “Гал-кліп”
21.30 Програма “Про кіно”
22.00 Х/ф “Серця чоловіків” (2)
23.45 Час-тайм

ICTV
08.45 Космонавти
09.45 Зірка YouTube
10.50 Козирне життя
11.20 Вам і не снилося!
11.55 Т/с “Лісник”
18.45 Факти тижня
19.40 Х/ф “Холостяцька вечірка у Вегасі”
21.55 Х/ф “Холостяцька вечірка-2. З Вегасу у Бангкок” (2)
23.45 Х/ф “Дикий, дикий Вест”

СТБ
08.00, 10.45 Х/ф “Мама-детектив”(1)
09.00 “Все буде смачно!”
09.55 “Караоке на Майдані”
15.55 “”Україна має талант!-6”
19.00 “Битва екстрасенсів. Свої проти чужих”
21.05 “Один за всіх”
22.15 Х/ф “Мріяти не шкідливо”(1)

НОВИЙ КАНАЛ
08.00 М/с “Черепашки-ніндзя”
10.05 Файна Юкрайна
12.20 Х/ф “Ненсі Дрю”
14.10 Х/ф “Миттєвості Нью-Йорка”
16.00 Х/ф “Чумова п’ятниця”
17.50 Х/ф “Місс Конгеніальність”
20.00 Х/ф “Місс Конгеніальність-2”
22.00 Х/ф “Охоронець”

ТРК “УКРАЇНА”
09.00 Ласкаво просимо
10.00, 11.00 Таємниці зірок
12.00 Т/с “Дорожній патруль 4” (1)
16.00 Т/с “Відлига” (1)
19.00 Події тижня
20.00 Страсті на паркеті
22.00 Т/с “Інтерни” (1)
23.30 Великий футбол

2+2
07.30 “Маски-шоу”
10.00 Т/с “Мисливці за старовиною” (1)
13.00 Х/ф “Паладін. Кохання та дракон” (1)
15.00 Х/ф “Печера Дракона” (1)
16.55 Х/ф “Ярослав. Тисячу років тому” (1)
19.00 Х/ф “Вулкан” (1)
21.30 “Профутбол”
23.15 Х/ф “Країна глухих” (2)

ОВЕН (21.03-20.04)
Ваша працездатність суттєво підвищиться. Постарайтеся не базікати зайво, щоб після не шкодувати про це.

ТЕЛЕЦЬ (21.04-21.05)
Ви будете неймовірно щасливі і будь-які можливі спроби перешкодити вам не увінчаються успіхом, а лише подвоять популярність вашої персони.

БЛИЗНЮКИ (22.05-21.06)
Бажано ретельно планувати всі свої справи. Найбільш імовірна реалізація оригінальних проектів, тільки не забудьте викликати на допомогу вашу активність і інтуїцію.

РАК (22.06-23.07)
Ви будете забезпечені гарною працездатністю і відчутним припливом сил. Незважаючи на необхідність інтенсивної роботи, знайте міру.

ЛЕВ (24.07-23.08)
Уникайте вплутуватися навіть у найпростіші авантюри, залишайтеся уважними і обережними. Можливо прийдеться терміново опановувати нові знання і навички.

ДІВА (24.08-23.09)
Для позитивних змін у вашій долі наступає сприятливий час. Ви можете розраховувати на удачу в тих справах, в яких необхідно виявити ініціативу, рішучість і напористість.

ТЕРЕЗИ (24.09-23.10)
Спокій і витримка можуть неодноразово вам придатися. Не варто всерйоз сприймати слова колег по роботі.

СКОРПІОН (24.10-22.11)
Не дозволяйте втягувати себе в круговерть чужих проблем, спробуйте більш розумно впорядкувати свій спосіб життя.

СТРІЛЕЦЬ (23.11-21.12)
Сприятлива смуга для вас триває, сприяє вирішенню досить важких завдань. Саме час насолодитися плодами своєї діяльності.

КОЗЕРІГ (22.12-20.01)
Для втілення в життя своїх ідей вам обов’язково знадобиться допомога однодумців. Не забувайте прислухатися до голосу інтуїції, що дозволить уникнути багатьох помилок.

ВОДОЛІЙ (21.01-19.02)
Можливо, хтось звернеться до вас за порадою або ви самі візьмете участь у чиїйсь долі. Навколишні можуть знайти у вашій особі справжнього друга, а от начальство з незрозумілої причини може виявитися чимсь невдоволеним.

РИБИ (20.02-20.03)
Можлива ситуація, коли доводиться займатися декількома справами одночасно, але результати цієї праці вас порадують вже на наступному тижні.

Прицільним об`єктивом

Дощем умитий той Майдан, де вчора було гаряче...

Субота, 22 лютого. Тут вже тиша. Жалоба, квіти, свічі. Сліди вчорашніх згарищ. І вартові свободи, вистояної у жорстокому двобої.

Скарби Межигір`я – тепер наші!

Ви досі не бували в королівських, царських резиденціях – на кшталт Версаля чи то Зимового палацу, Петергофа або Царського Села? Є нагода загостити до маєтку царя українського! Здійснімо мандрівку до Межигір`я «імператора та самодержця всія України» Віктора Януковича слідом за об`єктивом чортківського мистця – художника й господаря етномайстерні «Куферок», а також нашого позаштатного фотокора Володимира Шерстія: його нога ступала там минулої суботи. І ми ступаймо сміливо: адже все це тепер вже наше!

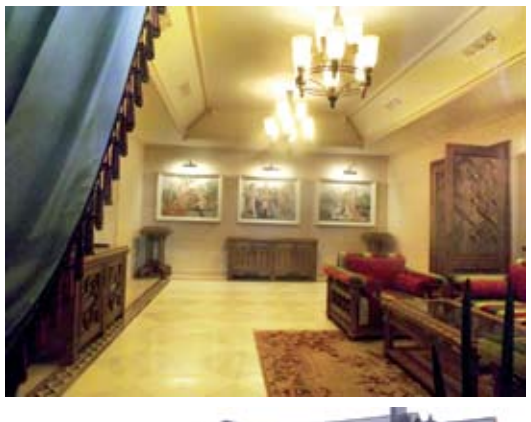

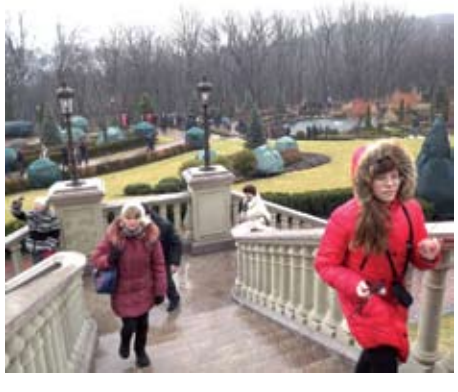

Фотопогляд ***Володимира ШЕРСТІЯ***

Пенсійний фонд інформує

Торік жителям Чортківщини виплачено пенсій на понад 351 мільйон гривень

Із добрими результатами завершили минулий рік працівники управління Пенсійного фонду України в Чортківському районі. Про це – наша розмова з його начальником Б.Г.СИТНИКОМ.

– Богдане Григоровичу, якими є основні підсумки роботи управління Пенсійного фонду України в Чортківському районі?

– Насамперед зазначу, що в районі на обліку знаходиться 23342 пенсіонери. Середній розмір пенсій становить 1257,13 грн., який у порівнянні з 1 січня минулого року зріс на 4,3 відсотка. Спеціалісти відділу з призначення пенсій протягом 2013 р. призначили 762 пенсії та здійснили 2076 індивідуальних перерахунків, двічі збільшувався мінімальний розмір пенсії: з 1 січня та 1 грудня. На дані виплати скеровано понад 3 мільйони гривень. Це дуже велика і відповідальна ділянка роботи, яку ми виконали своєчасно та кваліфіковано.

– Як Пенсійний фонд району впорався з плановим завданням 2013 року?

– З приємністю відзначаю, що планове завдання з наповнення бюджету Пенсійного фонду України власними коштами виконали на 101 відсоток. Забезпечили виконання планових показників і за додатковими ставками на 103,3 відсотка. Тримаємо цю планку і в поточному році. Планове завдання січня виконано на 104,26 відсотка, а завдання по додаткових ставках – на 127,74. Самозабезпечення власними коштами становить 29,5 відсотка.

Проводимо значну роботу і з боржниками. Так, станом на 1 січня ц. р. заборгованість на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування становить 990,7 тис. грн., до аналогічного періоду минулого року заборгованість зменшилась на 229,5 тис. грн. Питома вага заборгованості економічно-активних підприємств у загальній сумі боргу становить 134,2 тис. грн. або 13,5 відсотка. До 1 січня 2013 р. дана заборгованість зменшилась на 8,6 тис. грн.

– Як виплачуються пенсії цьогоріч?

– Виплата пенсії у лютому поточного року розпочалась, як зазвичай, з 4-го числа і завершиться 25-го. Місячна потреба коштів на пенсійні виплати нині становить 30,1 млн. грн. Це на 0,9 млн. грн. більше, ніж у відповідний період минулого року. Тому зусилля працівників управління Пенсійного фонду України в Чортківському районі будуть спрямовані на збільшення надходжень внесків, зміцнення фінансової бази тощо.

Наш кор.

Соціальна служба інформує

Допомога учасникам Майдану

Кожен громадянин України пережив психологічний та військовий стрес: учасники самооборони, бійці на барикадах, їх рідні та близькі – кожен, хто спостерігав перебіг подій перед телевізійним екраном чи отримував інформацію зі сторінок газет. Важкі переживання, пов'язані з насильством, призводять до проявів роздратування, агресії.

Безоплатну психологічну допомогу кожному, хто її потребує, надаватимуть у телефонному режимі психологи:

– Владислав Газолишин (098-804-56-74) та Ольга Волощук (096-864-22-17) і стаціонарно за адресою: м. Тернопіль, вул. Танцорова, 51, Будинок профспілок, каб. № 702, з 17-ї до 20-ї год. у робочі дні.

– Чортківський районний центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді за адресою: м. Чортків, вул. Шевченка, 23 (адмінбудівля районної ради, І поверх, праве крило).

Євгенія ДЕРЕНЮК,
директор районного центру соціальних служб для сім`ї, дітей та молоді

ОДПІ інформує

Іноземні доходи треба задекларувати

Якщо громадянин України тимчасово працює за кордоном та отримує іноземні доходи, що підлягають оподаткуванню, то сума таких доходів включається до його загального річного оподатковуваного доходу. В такому випадку громадянин зобов'язаний подати річну податкову декларацію за наслідками звітного року та сплатити податок на доходи фізичних осіб за ставками 15 чи 17 відсотків.

Нагадаємо, платник податку може зменшити суму річного податкового зобов'язання на суму податків, сплачених за кордоном. Сплачені суми зараховують під час розрахунку податків і зборів в Україні. Це можливо за умови, що таке зменшення передбачено міжнародними договорами, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України. Суму зменшення платник визначає за зазначеними підставами у річній податковій декларації. Для отримання права на зарахування податків, сплачених за межами України, платник зобов'язаний одержати довідку про суму сплаченого податку, а також про базу та/або об'єкт оподаткування. Така довідка видається державним органом країни, де отримується дохід, уповноваженим справляти такий податок. Довідка має бути легалізована консульською установою України у відповідній країні.

Якщо ж у платника податку відсутні підтверджуючі документи щодо сум отриманого за межами України доходу та суми сплаченого ним податку в іноземній державі, такий платник зобов'язаний подати до органу Міндоходів за місцем реєстрації заяву про перенесення строку подання декларації до 31 грудня року, наступного за звітним. У разі неподання в установлений строк податкової декларації платник податку несе відповідальність, встановлену Податковим кодексом України та іншими законами.

Водночас, не зараховуються в зменшення суми річного податкового зобов'язання платника податки на капітал, податки на майно, поштові податки, податки не реалізацію (продаж), інші непрямі податки незалежно від того, чи належать вони де категорії прибуткових податків або вважаються окремими податками згідно із законодавством іноземних держав.

Сума податку з іноземного доходу платника податку-резидента, сплаченого за межами України, не може перевищувати суму податку, розраховану на базі загального річного оподатковуваного доходу такого платника податку відповідно до законодавства України.

Порядок оподаткування іноземних доходів встановлений пунктом 170.11 статті 170 Податкового кодексу України.

При заповненні такої декларації платникам можна користуватись детальною відеоінструкцією «Декларування доходів громадян», що розміщена на офіційному веб-порталі Міністерства доходів і зборів України

Інформаційно-комунікаційний сектор Чортківської ОДПІ

Служба газу інформує

Цей невидимий чадний газ

Його називають "невидимим убивцею", бо відчути запах неможливо; чадний газ безколірний. Він уражає нервову систему, тому втрата свідомості настає раптово.

Найбільшу кількість отруєння чадним газом фіксують у період закінчення опалювального сезону. Саме тоді відбуваються значні перепади атмосферного тиску, порушується тяга в димових і вентиляційних каналах. Також причиною отруєння чадним газом стають засміченість у цих каналах, перекал кахельної печі, відсутність достатньої кількості повітря для повного згорання газу, встановлення електровентиляторів у вентиляційні канали. Бажаючи зекономити тепло, люди масово встановлюють металопластикові вікна та герметичні двері. А власне через них немає доступу повітря у приміщення, в якому встановлено газові прилади.

Для нормального спалювання кубометра природнього газу потрібно 10 кубометрів повітря. Інакше відбувається вигорання повітря та неповне згорання газу. Утворюється вакуум, що призводить до такого явища, як зворотна тяга в димоході. Тоді газові прилади не виводять чадний газ через димохід назовні, а він надходить безпосередньо в приміщення й отруює мешканців.

Тому не забувайте: у приміщенні, де ввімкнені газові прилади, постійно повинно надходити свіже повітря. Тож, установлюючи металопластикові вікна, потрібно обов`язково передбачати кватирку, облаштовувати, так звані, віконні провітрювачі. Для забезпечення притоку свіжого повітря у нижній частині дверей слід зробити решітку, отвори чи хоча би залишити щілину між дверима та підлогою завширшки 0,02 м. Щоби зафіксувати наявність у приміщенні чадного газу, встановлюється сигналізатор загазованості. Він попереджає про витоки природнього газу або про наявність чадного. Щоб уникнути трагедії, щоразу перевіряйте наявність тяги в димоходах і вентиляційних каналах.

Погіршують тягу понижений атмосферний тиск, висока вологість, дощ, сильний вітер. При ясній погоді або в морозний день додаткова тяга створюється за рахунок вертикальних висхідних потоків зовні будівлі. Чим прохолодніше зовні й тепліше в приміщенні – тим сильніша тяга в димарі. Навесні, у теплу погоду, коли температура повітря на вулиці вища ніж у будинку, в димоході може виникнути зворотна тяга. Тож варто замінити свої газові прилади на більш сучасні, з датчиками, які припиняють подачу газу при відсутності тяги в димоході.

Чортківське УЕГГ ПАТ "Тернопільгаз"

НА РОБОТУ ПОТРІБЕН
монтажник металопластикових конструкцій *з досвідом роботи*
Тел.: 067-810-79-84, 099-740-81-24

ВИДАВНИЧІЙ КОМПАНІЇ НА ПОСТІЙНУ РОБОТУ ПОТРІБНІ співпрацівники з власним легковим автомобілем. ***Зарплата висока.***
Комунікабельність обов`язкова.
Тел.: 097-805-13-50

ПОДЯКА

Щиросердечно дякую тим людям, які були не байдужі до мене, за їхню підтримку і допомогу. Бажаю всім міцного здоров`я. Нехай Всемилостивий Господь винагороджує їх Своєю Ласкою.

Хай ладиться скрізь:
і в роботі, й в родині,
Щоб радісний настрій у серці не згас,
Все світле, хороше, що треба людині,
Нехай неодмінно приходить до вас!

Наталя ДОБРІЙ

Колектив Староягільницької ЗОШ І – ІІ ступенів глибоко сумує з приводу смерті **СТАРОВСЬКОГО Мар`яна Павловича** та висловлює співчуття рідним і близьким покійного.

Педагогічний колектив, учні та батьки Нагірянської ЗОШ І – ІІ ступенів глибоко сумують з приводу передчасної смерті колишнього директора школи **БАНДУРИ Ярослава Миколайовича** та висловлюють щире співчуття рідним і близьким покійного.

Проміжні вибори депутатів Шманьківчицької сільської ради 23 лютого 2014 року

Відповідно до п. 2 ст. 76 Закону України «Про вибори депутатів Верховної Ради, Автономної Республіки Крим, місцевих рад і сільських, селищних, міських голів» Шманьківчицька ТВК на підставі протоколу про підсумки голосування з виборів депутатів в одномандатних округах

постановила:

визнати обраними депутатами до Шманьківчицької сільської ради

ГРИШИКА Олега Олександровича
по одномандатному виборчому округу № 11;
ЗЕЛІНСЬКОГО Володимира Ігоровича
по одномандатному виборчому округу № 5.

Голова Шманьківчицької ТВК ***В.МУЗИКА***

ПОДЯКА

Як мудро сказано: не збідніє рука, що дає. Ту мудрість добре розуміють люди з широкою душею та щирим серцем. Мова про чотирьох директорів вишів різних ступенів акредитації, що в Чорткові: Чортківського державного медичного коледжу Л.Білика, Чортківського гуманітарно-педагогічного коледжу ім. О.Барвінського Р.Пахолка, Чортківського інституту підприємництва і бізнесу ТНЕУ В.Буратинського, ДЗ «Чортківське вище професійне училище» О.Іванілова. Це вони закупили кілька одиниць побутової техніки для обладнання палати у Заліщицькому військовому госпіталі, де тепер підправлятимуть здоров`я колишні воїни-«афганці». Спасибі нашим щирим благодійникам!

Михайло ЗАБЛОЦЬКИЙ,
голова районної Спілки воїнів-«афганців»

ПРОДАЮТЬСЯ

квартири

1-кімнатна квартира, в самому центрі міста, навпроти кінотеатру. 3-й поверх 5-поверхового цегляного будинку. Загальна площа 30,8 м кв., житлова – 16,6 м кв. Є індивідуальне опалення, пластикові вікна, вхідні металеві двері. Ціна за домовленістю. ***Тел. 066-808-08-59.***

квартири: 3-кімнатна з євроремонтом у м. Чортків по вул. Кн. В.Великого, 16/55, 64 кв. м.; ***3-кімнатна*** у м. Тернопіль по вул. Чернівецькій, 57/27, 82 кв. м. ***Два гаражі. Тел. 096-167-09-67.***

2-кімнатна квартира у м. Чортків по вул. Шевченка, 3-й поверх.
Тел. 096-258-88-00.

земельна ділянка

приватизована земельна ділянка площею 10 сотих, у районі Синякового (за заправкою) по вул. Затишній.
Тел.: 096-443-30-66; 2-45-93.

інше

цегляний, добротний гараж у кооперативі "Дружба" (район Кадуб), площею 25 кв. м. Загальна площа з підвалом – 46 кв. м. Ціна договірна. ***Тел. 098-609-50-02.***

куплю

буряки кормові та сіно кролям.
Тел.: 096-265-12-45, 099-632-55-25.

будинки

будинок у с. Білобожниця, 4 кімнати, кухня, ванна, зроблений євроремонт, кладовка, підвал, сарай, криниця, 0,15 га городу. Є парове опалення, підведена вода.
Тел. 068-049-69-18.

новозбудований особняк на приватизованій земельній ділянці у м. Чортків по вул. Сонячній (район автостанції).
Тел. 096-258-88-00.

будинок у с. Горішня Вигнанка по вул. Молодіжній. Два поверхи (2-й поверх, мансарда). Є сад, город, гараж, Встановлено металопластикові вікна, приватизована земля, будинок. Ціна договірна.
Тел. 067-373-15-86.

будинок у с. Білобожниця 10 х 12, загальною площею 209 кв. м, 5 кімнат, сутерини по всій площі, 2 гаражі (під одним – підвал), сарай, стайня, криниця, сад, земельна ділянка – 15 сотих, приватизований.
Тел.: 050-706-97-84; 098-541-53-04.

будинок у с. Нагірянка. Є город, газ.
Тел. 097-841-58-04.

будинок в центрі с. Колиндяни (під плиткою). Є 3 кімнати і кухня. Проведено світло, газ (конвектори), металопластикові вікна, криниця, господарські будівлі, город – 0,08 га. Будинок придатний для проживання. Ціна договірна.
Тел.: 097-340-23-13, 093-453-58-63.

голос народу
№ 10 (8452), 28 лютого 2014 року

Щиросердечно вітаємо з Днем народження та зі 7-ю річницею священнослужіння нашій парафії отця ***Дмитра НЕНЧИНА.***

Всечесний отче Дмитре! Прийміть щирі вітання у знак великої поваги до Вас як духовного провідника, взірця сподвижницької праці в Ім'я служіння Богові.

Схиляємо голови з визнанням і подякою за Ваші труди, молитви й провід у нашій мандрівці до небесного Єрусалиму. Господь благословив Вас на нелегку працю у винограднику Христовому, щоби нести Божу науку своєму народові.

Сійте у серцях людських добро.
Ми Вам щиро хочемо побажати,
Щоб зерно це щедро проросло.
Хай Господь здоров'я посилає,
Радості та щастя додає.
Дух Святий над Вами хай витає,
Бо Ви добрим пастирем в нас є.
Хай додасть наснаги Вам і сили,
Хай панує спокій, мир, добро,
Щоб Ви довго Господу служили
І в житті щоби горя не було!

Дякуємо Богу за Ваше служіння, за зерна любові, милосердя віри та надії, що вселяєте в наші серця.

З любов`ю і вдячністю – парафіяни церкви прп. Параскеви с. Мухавка.

Родовід

З народженням Тебе, малятко!

У Чортківському пологовому будинку за період з 18 по 25 лютого ц. р. народилося 6 дівчаток і 8 хлопчиків.

18 лютого о 14 год. – ***дівчинка*** (3 кг 290 г, 48 см) в ***Олесі ТАРАСЕНКО*** з м. Чортків,
о 15 год. 10 хв. – ***дівчинка*** (3 кг 460 г, 51 см) у ***Світлани ПАВШОК*** зі с. Скородинці,
о 21 год. 30 хв. – ***дівчинка*** (2 кг 990 г, 48 см) в ***Оксани ЮРЧИШИН*** із м. Чортків;
19 лютого о 3 год. 40 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 460 г, 52 см) в ***Оксани МАЛИШ*** із с. Бичківці,
о 19 год. 50 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 40 г, 52 см) в ***Уляни ТРАЧ*** зі с. Колиндяни,
о 23 год. 40 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 660 г, 54 см) в ***Ольги ТУРЧАК*** зі с. Колиндяни;
20 лютого о 16 год. 15 хв. – ***дівчинка*** (3 кг 590 г, 55 см) у ***Марії ПЛІШКИ*** зі с. Угринь;

21 лютого о 15 год. 50 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 600 г, 54 см) у ***Галини КОЗАК*** зі с. Милівці,
о 23 год. 05 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 700 г, 52 см) в ***Олени ІВАНКІВ*** зі с. Нагірянка;
22 лютого о 7 год. 50 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 870 г, 56 см) у ***Зоряни ЮРЧИШИН*** із м. Чортків,
о 13 год. 20 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 295 г, 50 см) у ***Зоряни ЯГОЗІНСЬКОЇ*** з м. Чортків;
24 лютого о 21 год. 15 хв. – ***дівчинка*** (2 кг 880 г, 51 см) в ***Олесі ЗАЗУЛЯК*** зі с. Колиндяни,
о 22 год. 20 хв. – ***хлопчик*** (3 кг 370 г, 53 см) в ***Анни БАДЛЮК*** із м. Чортків;
25 лютого об 00 год. 05 хв. – ***дівчинка*** (3 кг 285 г, 51 см) у ***Тетяни СЕМЧУК*** із м. Чортків.

Вважати недійсними:

загублений диплом кваліфікованого робітника з відзнакою серії ТЕ за № 16878844 та атестат про середню освіту серії ТЕ за № 16234598, видані професійно-технічним училищем № 29 м. Чорткова Тернопільської області 25 червня 2001 р. на ім`я: **БЛЯШУК Леся Адамівна**.

загублене службове посвідчення працівника Державної пенітенціарної служби України в Тернопільській області (Бережанська виховна колонія) на ім`я: **МУЗИЧКА Богдан Іванович.**

загублене посвідчення громадянина, потерпілого внаслідок аварії на ЧАЕС, серії Д за № 238004, видане в 2004 р. Тернопільською ОДА на ім`я: **ХОПТОВА Мар`яна Олегівна**

Фотоконкурс до Дня Матері

Лебеді материнства

Веронічка та Іванна ВЕНГЕР *(с.Росохач)*

«...Нічого кращого немає, Як тая мати молодая. З своїм дитяточком малим», – описував Т.Шевченко материнське щастя жінки у своїй поезії.

Оті непередані жодними словами почуття, які переживає мати, радіючи за своє дитя, не мають часового обмеження: не важливо, чи дитина щойно народилася, чи у неї вже також є діти. Матері зберігають чи не усі радісні моменти духовного єднання зі своїм сином чи донькою у серці. А у наш час миттєвості материнської благодаті можна зафіксувати фотокамерою і через знімок поділитися жіночим щастям з іншими. Ми, голосонародівці, впевнені, що у фотоальбомах кожної родини наших краян знайдуться фотографії, на яких – матір із немовлям чи старшими дітьми, чи зовсім дорослими, разом із внуками. От і пропонуємо вам, шановні наші читачі, розділити з нами ваші сімейні радощі. Присилайте чи приносьте до нас у редакцію фотографії на задану тематику для участі в конкурсі, присвяченому Дня Матері, який цього року святкуватимемо 11 травня. Голосуйте, вписавши в купон прізвище лише одного учасника. Купони надсилайте до редакції.

КУПОН

Я голосую за

_____

Володимир, Петро, Валентина та мама Олександра ЮРЧИКИ *(м. Чортків)*

Фотоетюд

Очікує весну сивочолий Чортків

Фото ***Ореста ЛИЖЕЧКИ***

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ТИЖДЕНЬ

СУБОТА 1 березня	НЕДІЛЯ 2 березня	ПОНЕДІЛОК 3 березня	ВІВТОРОК 4 березня	СЕРЕДА 5 березня	ЧЕТВЕР 6 березня	П`ЯТНИЦЯ 7 березня
+1 ... +4	+4 ... +5	+4... +5	0 ... +7	+5 ... +7	+4 ... +7	+2 ... +6